

GROOVE

Nummer 4 • 2000 | Göteborg • Stockholm • Nätet

Teddybears Sthlm
Ken
Håkan Hellström
Staffan Hellstrand
Kaah
Asian Dub Foundation

CLARKSDALE, MISSISSIPPI

**Det var här det började –
en resa längs Highway 61
mot bluesens hjärta**

Text • Melinda • Damien Youth • Diaz • A Perfect Circle • Phoenix • Bigelf

Phoenix	sid. 5
Fem frågor till...	sid. 5
"Moby Dickhead..."	sid. 5
Kaah	sid. 6
"Den svenska anstormningen"	sid. 6
Asian Dub Foundation	sid. 7
Staffan Hellstrand	sid. 8
Diaz	sid. 9
Tre frågor till...	sid. 9
Melinda	sid. 10
Ken	sid. 10
"Samlingsskivor"	sid. 11
Clarksdale	sid. 12
Text	sid. 15
Håkan Hellström	sid. 17
Teddybears Sthlm	sid. 18
Damien Youth	sid. 21
Bigelf	sid. 22
A Perfect Circle	sid. 23
Recensioner	sid. 25
12" recensioner	sid. 28

Nybörjare eller gammal i gamet

Vare sig du bläddrat i Groove förut eller inte, tål det att påpekas att Groove är Sveriges största musiktidning. Den har distribuerats i 30 000 ex i Göteborg, Stockholm och skivbutiker runt om i landet hela våren och i och med detta sommarnummer ökar vi upplagan ytterligare för att kunna täcka festivaler som Hultsfred, Emmaboda och Arvika. I höst kommer vi även att finnas i Malmö/Lund och går därmed upp i 50 000 ex. Fantastiskt, eller hur?

Av ett litet sketet punkfanzine har det fem år senare blivit en bred musiktidning med nationell spridning. Och dessutom har vi behållit vår inställning att musik inte bara behöver vara radioskval, en produkt, en han-

delsvara. Vi tror att de flesta människor kan vara intresserade av vad ett "svårtillgängligt band" som Text har att komma med samtidigt som man vill läsa en halvsidesrecension av Whitney Houstons senaste platta. Därför finns Groove. Vi hoppas du vill ha oss här.

Kolla också in vår hemsida www.groove.st för utlottningar, nya artiklar & recensioner och prenumerationinfo. Vi ses,

chefred@groove.st

gratis reggae i sommar...

Supererbjudande i din butik nu!

När du köper en av bolagen Shanachie och/eller Trojans titlar får du på köpet en samling med riktig kvalitetsreggae. Ingen österrikisk reggae med andra ord. På samlingen medverkar bl a Lee Perry, King Tubby, Culture, Dennis Brown och Yellowman.

I butik nu: extremt prisvärda boxar med reggae och dubvärldens historia. Fråga efter Trojan-boxar. Du har 16 st att välja mellan. Alla 16 har hyllats i både svensk och utländsk press.

SOULREBELL KAAH

NYTT ALBUM UTE NU !

Nu släpper KaaH det efterlängtade debutalbumet "Soulrebell"!
Innehåller bl a "(Det finns) ingen kärlek kvar" och nya singeln "Kaahlla mej".
Sveriges soulkung är korad och han heter KaaH!

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

POWER SYMPHONY "LIGHTBRINGER"

MÄKTIG SYMFONISK POWER METAL MED STARKA KELTSKA OCH FOLKLORISTISKA INSLAG. DET HELA BÄRS UPP AV EN HELT OTROLIG KVINNLIG STÄMMA. PRODUCERAT AV JOEY VERA SOM TIDIGARE JOBBAT MED ARMORED SAINT OCH FATES WARNING.

PVMT 32346 PAVEMENT

KING'S X "PLEASE COME HOME...MR.BULBOUS"

HÄR KOMMER BANDETS 8:E STUDIO ALBUM OCH 9:E RELEASE. MED SIN ALTERNATIVA ROCK VINNER BANDET FANS FRÅN ALLA HÅLL. DEN 1-A UPPLAGAN INNEHÅLLER EN 30 MINUTERS CD-R VIDEO

3984 142982 METAL BLADE

BAY LAUREL "WHERE PAIN COMES TO DIE"

ÅRETS ALBUM ALLA KATEGORIER. BAY LAUREL GÅR I SPETSEN AV DEN VÅG AV GOTH INSPIRERAD MUSIK SOM SPRIDER SIG ÖVER KONTINENTEN. DETTA ÄR ETT ALBUM SOM PASSAR ALLT FRÅN DEPECHE MODE FREAKSEN TILL RIKTIGA METAL-HEADS.

NOX 10 NOXIOUS

IN FLAMES "CLATMAN"

VÄLKÄNDA IN FLAMES HAR GJORT DET IGEN OCH ÖVERTYGAR MED EN NY KANON PLATTA. AGGRESSIV MELODIOUS DEATH METAL AV ABSOLUT BÄSTA KLASSEN. CD'N KOMMER MED EN SPECIAL TILLVERKAD 3-DIMENTIONELL BOOKLET.

NB 4992 NUCLEAR BLAST

KING DIAMOND "HOUSE OF GOD"

SKRÄCKMÄSTAREN ÄR TILLBAKA! MED SITT 10:E ALBUM OCH MED STEGET IN I 2000-TALET TROLLBINDER HAN SIN PUBLIK MED SIN EGNA OCH FANTASTISKT ONDA STIL. EN LEGEND MED ÄNU ETT MÄSTERVERK I BAGAGET.

MASCD 233 MASSACRE RECORDS

SINERGY "TO HELL AND BACK"

ÄNU EN GÅNG HAR MEDLEMMAR FRÅN IN FLAMES, MERCIFUL FATE OCH CHILDREN OF BODOM SAMLAT IHOP SIG I STUDIOEN OCH FRAMSTÄLLT ALBUMET "TO HELL AND BACK". ATT ALBUMET HÅLLER VÄRLDSKLASS BEHÖVER NOG INTE FÖRKLARAS.

NB 5032 NUCLEAR BLAST

STORMWIND "RESSURECTION"

FJÄRDE ALBUMET FRÅN SVENSKA STORMWIND ÄR Fyllt MED MELODIOUS POWER METAL AV HÖGSTA KLASSEN I EN SUPERB PRODUKTION AV FÖRSTKÄSSA MUSIKER. PÅ SÅNG HITTAR VI THOMAS VIKSTRÖM (EX. CANDLEMASS, BRAZEN ABBOT).

MASCD 250 S.M.R

STUCK MOJO "DECLARATION OF A HEADHUNTER"

BANDETS STARKASTE OCH TYNGSTA ALBUM NÅGONSIN. ALBUMET SOM ÄR INSPELAT I HEMSTADEN ATLANTA, GEORGIA OCH BEVISAR ATT STUCK MOJO ÄR LEDANDE INOM GENREN OCH ALLTID KOMMER ATT VARA.

772982 CENTURY MEDIA

STORYTELLER "STORYTELLER"

UTOMORDENTLIGT IMPONERANDE DEBUTALBUM FRÅN DESSA SVENSKA POWER METAL KRIGARE. INFLUENSER KAN SPÅRAS TILL BÅDE BLIND GUARDIAN OCH MAGNUM. EN SPECIELL BLANDNING SOM STORYTELLER BEVISAR SIN STYRKA MED.

NFR 44 NO FASHION

GLUECIFIER "TENDER IS THE SAVAGE"

THE KINGS OF ROCK ÄR TILLBAKA! "TENDER IS THE SAVAGE" FULLKOMMLIGT SPRUTAR UT FETA GITARR-RIFF OCH KLASSISKA ROCK'N'ROLL POSER. PRODUCERAT AV DANIEL RAY (RAMONES / ENTOMBED). HELL YEAH!

JAZZCD 29 WHITE JAZZ

BLOOD CHILLING HORROR! MNM RECORDS PROUDLY PRESENTS THE CREATURES FROM HOUSE OF KICKS

MISTELTEIN "RAPE IN RAPTURE"

EN KANON DEBUT FRÅN SVERIGES NYA BLACK METAL HOPP NO.1. MELODIÖST, SNABBT OCH FÄNGSLANDE. EN KLAR UTMANARE TILL BAND SOM DIMMU BORGIR OCH CRADLE OF FILTH. ETT SJÄLVKLART BAND PÅ EN SJÄLVKLAR LABEL.

NFR 41 NO FASHION

DISPATCHED "MOTHERWAR"

LOGGAN LYSER METAL. TITELN LUKTAR METAL. MUSIKEN SKRIKER METAL. SVENSKA DISPATCHED ÄR ÄKTA 100%-IG METAL. INSPELAT I ABYSS MED TOMMY TÄGTGREN (RAISE HELL, DARK FUNERAL ETC.)

CEMFN 259 MUSIC FOR NATIONS

THE GATHERING "IF THEN ELSE"

UPPFÖLAREN TILL MÄSTERVERKET "HOW TO MEASURE A PLANET" OM MAN RÄKNAR BORT DEN FANTASTISKA LIVE PLATTAN "SUPERHEAT". THE GATHERING ÄR LIKA MÖRKA, STILRENA OCH VACKRA SOM VANLIGT.

772982 CENTURY MEDIA

MANOWAR "HELL ON EARTH PART 1"

HÄR FÅR VI FÖLJA MED PÅ ETT ÖVER TVÅ TIMMAR LÅNGT ÄVENTYR MED THE KINGS OF METAL PÅ EN RESA GENOM 14 LÄNDER MED BRUDAR, BÅGAR OCH BÄRS. VIDEOKLIPP, LIVE, BACKSTAGE, PARTYS ALLT FINNS MED PÅ DENNA VHS-KASSETT.

NB 4293 NUCLEAR BLAST

MNM RECORDS GROUP AB / HOUSE OF KICKS DISTRIBUTION
INDUSTRIVÄGEN 1, 171 48 SOLNA, FAX: 08-630 36 01, E-MAIL: MNW@MNW.SE / HOK@HOUSEOFKICKS.SE

Phoenix

Mattias Elgemark

Mon dieu. Frankrike. Landet i Europa som gjort sig känd för sin kultur. Historian. Underbar mat. Integrerade samhället. Är i vilket fall som helst inte kända för att ha gjort grymt bra rock- och popmusik. Jag vet att det finns en punkscen som ingen annan än kalenderbitare känner till. Indochine, Les Negresses Vertes och Mano Negra var stora för mig. Nuförtiden finns Cassius, Air, Daft Punk och... Phoenix.

– Det är ölet alla dricker på Madagaskar och det är ett coolt namn, säger gitarristen Chris. Vi försökte få till ett modernt sound på vår debut. Det är därför så många olika genrer finns representerade på den. Allt från powerpop och funk till gospel. Homogenisk. Det var det vi var ute efter att skapa, ett jordnära sound. Det känns som om vi gjort ett album för sommaren. När allt känns bra och solen skiner ska man lyssna på oss.

Chris berättar att han växt upp med fransk hiphop och Serge Gainsbourg.

– Han är verkligen stor och betydelsefull. En kompis pappa som spelat med i Serge Gainsbourgs band spelar med oss på vår skiva. Serge hade allt. Helt perfekt. Det viktigaste för oss när vi skriver låtar är melodi, arrangemang och produktion. Vi vill gärna kontrollera allt från början till slut. Det skulle varit kul att låta George Martin eller Dr Dre producera en skiva. De bästa produktionerna nuförtiden kommer från hiphop, r'n'b och elektronisk musik. Rocken står stilla.

– På 60-talet var rocken revolutionär. På 2000-talet har hiphopen samma ställning.

Phoenix åker inte ut på turné förrän till hösten.

– Vi ska göra några soloprojekt på vår egen label GhettoBlaster, under pseudonym. Vad min kommer att heta är hemligt.

Per Lundberg

Moby Dickhead i festiValens buk

Vissa verkar tro att festivaler handlar om musik. Andra tror att de handlar om fylla. Några tror naivt nog att de handlar om gemenskap. Alla dessa alternativ är fel. Festivaler handlar om att få vara dum. Tänk på det. Ingen normal människa åker ut och slår upp ett tält på en knölig leråker, badar i gytja (det regnar alltid), och trängs med drängfulla fjortispunkare en hel helg bara för att få se några band. Nä, i samma ögonblick som man får sitt inträdesarmband kopplar man ur sin hjärna och går på instinkt. Från och med nu är det helt OK att bete sig som den neanderthalare som man egentligen är.

Här följer några av lågpannans viktigaste regler:

Boende: man checkar in på hotell Ritz – tältversionen. Kämpar febrilt med att hitta en bra plats (långt ifrån fjortispunkarna) på ovan nämnda leråker. Slår i tältpluggar, försöker förstå hur man får upp det bångstyriga tygstycket. Inser snabbt att

man inte kan bo sju stycken i ett tvåmannatält. De som kommer hem sist får sova utanför. Dricker öl.

Mat: Man tar naturligtvis med sig rikliga mängder mat hemifrån. Den här maten äter man av någon anledning aldrig, men den är en fin ballast i bussen på vägen hem. Istället ruinerar man sig på ockerdyr chorizo och mördarkryddade (och lika ockerdyra) mexikanska, indiska och turkiska wokgytor. Dricker öl.

Musik: Jo, just det, det var därför man kom hit. Gör upp storslagna planer på allt man ska se. Inser att man inte kommer att hinna se hälften. Trängs med fjortispunkarna när band X spelar. Blir sittandes vid tältplatsen när band Y och Z spelar. Dricker öl. Ger blanka fan i att Å, Ä och Ö spelar.

Öl: se övriga punkter.

Naturbehov: Milslånga köer till bajamajorna är tufft efter tolv bulgariska curryspett. Nöden har ingen lag, grannens tält funkade alltid efter mörkrets inbrott. Dricker upp grannens öl.

Hygien: Ha-ha-ha!

Vänner: Tappas vanligen bort första kvällen och återfinns

nån halvtimme innan man ska åka hem på söndan. De dricker öl.

Nya vänner: Man träffar alltid en massa trevliga, intressanta och spirituella människor på festival, dock har man ofelbart glömt bort dem dagen efter. Dricker öl med fjortispunkarna.

Intelligens: se hygien.

Niclas Ekström, juni 2000
petterniclas@penis.com

fem frågor till...

Jesper Liveröd,
basist i hultsfredsaktuella Nasum

Vilka är ni?

– Vi är tre svenska killar som spelar grindcore som är en väldigt extrem form av metall.

Varför?

– Därför att jag älskar tung och hård musik.

Hur är klimatet för extrem metall?

– Bättre än på hur länge som helst! Vi har fått en otrolig respons. Jag är väldigt överraskad eftersom vår musik är så smal.

Gillar extrema hårdrockare annat än hårdrock?

– Jag kan säga så här, det finns två typer av hårdrockare. Antingen lyssnar man endast på hårdrock och då blir allting väldigt snävt. Eller den totala motsatsen, ett omåttligt intresse för all slags musik. Själv lyssnar jag verkligen på precis allt även om det låter som en klyscha.

Skivbolaget Relpase som ni ligger på verkar helcoolt?

– JA! Det är helt suveränt! Jag är så glad över att få ligga på ett sådant skivbolag. De verkar bara ge ut det de själva älskar. Det ligger så många extrema band med klass på Relpase, som till exempel Nail eller Today Is The Day.

Johnny Jantunen

Kaah

26-årig soulrebell söker...

text: Björn Magnusson • bild: Stefan Segoison

Min första bekantskap med Kaah är positiv. Jag gillar det, jag kan helt enkelt inte låta bli. Jag tror det kallas soul.

Kaah ger mig hopp om soul på svenska. *Det finns ingen kärlek kvar*, som finns med på hans nya album *Soulrebell*, är en knivskarp beskrivning av groende vrede och kyla i Sverige idag. Kaah förpackar sitt budskap i en modern funkig protest mot smygrasism och ökande klyftor i vårt samhälle. *Det finns ingen kärlek kvar* är det starkaste jag hört på länge.

– Den handlar om hur det känns och hur det är och den är en av de snabbaste låtarna jag gjort, säger han.

Kaah är en 26-årig soulrebell. Därför fick hans andra platta heta just *Soulrebell* och han vill att folk ska bli provocerade av titeln, men titeln står också för att han gör något unikt i Sverige. Soul. Omslaget är ett collage med bilder ur familjealbumet jämte bilder på Sly and the Family Stone, Marvin Gaye och Curtis Mayfield.

– Man känner igen sig i dem, de känns som polare och det är någon kraft som jag tar till mig och åter av hos dem.

Men Kaah vill inte vara politisk på samma sätt som sina förebilder. Han tänker inte i de banorna, ändå är det något som binder Kaah samman med rötterna.

Han tar lång tid på sig att svara på mina frågor. Kaah kommer inte ihåg den första låten han skrev, han är ganska bra på att glömma bort sånt där säger han. Sina låtar skriver han ensam, hemma eller där det finns ett piano. Rösten är enligt egen utsago världens mest oskolade. På frågan var förmågan att skriva låtar kommer ifrån blir det tyst ett tag.

– Det får du fråga gud om, jag har ingen aning. Det är någonting man bara har.

Du beskrivs ofta som tillbakadragen, hur ser du på det själv?

– Det beror på, träffar man någon snubbe som är van att intervjua eurodisco-band så blir man tillbakadragen. Det blir en rätt meningslös nivå, sedan vill man inte bara snacka på och säga för mycket.

Det verkar på dig som du vill att man ska lyssna på din musik istället för att snacka om den?

– Ja, det är nog bäst. Det är det viktigaste och det är svårt att prata om min musik.

Den svenska anstormningen

Så hur går det då för våra svenska hjältar utomlands? Efter att ha bott här i Minneapolis i två år kan jag nog säga att jag har sett alla svenska band som kommit förbi. Och störst har helt klart Komeda varit. Jag vet, i Sverige vet folk knappt vilka de är. I Minneapolis sålde de lätt ut First Avenue, den ledande rockklubben. Det är här PJ Harvey, Jon Spencer, Public Enemy, Patti Smith, Red Hot Chili Peppers med flera spelar när de är i stan. Och inte nog med att de sålde ut klubben, folk sjöng med i texterna och kände verkligen till alla låtar. Det är också enda svenska bandet hittills som gått ut i publiken efteråt och snackat med sina fans och signerat grejor. Sånt får man plus-poäng för här borta.

Sen kom Cardigans med Kent som förband. First Avenue var väl fullt till kanske 75% och det är bra, publiken här är bortskämd med minst en eller två bra spelningar om dagen. Problemet är att folk tror att Cardigans är amerikaner, Kent

trodde de förresten var engelsmän. Däremot har båda bandens plattor sålt dåligt och är svåra att få tag på. Cardigans gjorde en kanonspelning och Kent var som Kent alltid är, stabila, tajta och stöddiga. Pratade med många efteråt som tyckte att förbandet var bra men hade ett stort attitydproblem. Sen kom Kent tillbaka ensamma och fyllde stället till 75% igen, sen kostade ju biljetterna också 2 dollar (18 kronor). Den här gången var de en besvikelse. Visst lät det jättebra, visst rockade de röven av de flesta band man kan se, men de var här två månader tidigare och de kör exakt samma låtordning och EXAKT samma melansnack. Pinsamt.

Sen kom Backyard Babies. Deras plattor finns överallt och även om folk inte vet vilka de är så var det en kändistät spelning. Babies spelade på en mindre, intimare klubb som var packad till bredden. Och som vanligt körde de över allt motstånd och jag känner flera som sprang ut och köpte plattan så fort spelningen var över. Smålands stoltheter kommer att bli stora här.

Jag missade Whale, eller rättare sagt Whale missade oss. Flyers var ute och ett litet kafé var bokat men sen hände inget.

Vet inte om de spelade i USA överhuvudtaget eller om det bara var hos oss inga biljetter såldes.

Det finns dock två band som är större än alla andra. Och de har spelat här en tre-fyra gånger var under min tid, alltid utsålt, alltid dyra biljetter. Vilka är det då, säger ni? Wannadies? Roxette? Ace of Base? Nix, Hedningarna och Väsen. Sug på den!

Mathias Skeppstedt, juni 2000
petshopboy666@hotmail.com

Massiv, inte passiv

text: Sara Jeswani

”Asian punk jungle”, har de själva kallat den.

Deras musik är förbannad, engagerad, politisk och lekfull. Beskyllningar om att de skulle späda ut den asiatiska kulturen bryr de sig inte om.

– Asiatiskt betyder punk och dub lika gärna som sitar eller harmonium, säger Aniruddha Das. Han är basist i engelska Asian Dub Foundation, som nyligen släppte plattan *Community Music*.

Efter att Fun-Da-Mental slog igenom i början på 90-talet har många unga brittiska asiater – andra generationens indier, pakistanier och bangladeshier – fått fäste på musikscenerna även utanför den brittiska övärlden. Artister som Talvin Singh, Nithin Sawhney och Cornershop har fått medierna att tala om det asiatiska som en trend. Men Aniruddha är skeptisk.

– ”Asian cool underground” är en ren mediahype, nästan som en musikalisk ghettofiering. De försöker stoppa alla asiater i ett fack, när musiken vi gör egentligen är lika mångfaldig som all annan musik, säger han och knackar irriterat i bordskivan på ett café i Londonförorten där han bor.

Asian Dub Foundation bildades 1993 på en musikskola där Aniruddha arbetade som musiklärare.

– Vi hade alla letat efter andra att prata om allt som händer med och göra ett ”svart” musikprojekt med. Att vara asiater är bara en del av våra identiteter, men det var en del som vi inte hade fått ge uttryck för förut, säger Aniruddha.

Bandet gjorde sig snart en plats på den antirasistiska scenen i ett Storbritannien där våldet mot invandrare ökade och extremhögerpartiet British National Party just vunnit sin första seger i östra London. Med slagordet ”Massive, not passive” reagerade de mot bilden av asiater som beskedliga dörmattor.

Mycket av Asian Dub Foundations musik kretsar kring sociala frågor. De lägger sig i, tycker till och agerar, inte bara genom sina texter, utan även genom att engagera sig i olika kampanjer. Bland annat har de haft stödspejningar för den unge indiern Satpal Ram, som dömts till tio års fängelse för att ha knivhuggit en vit kille till döds i självförsvaret.

– Många har blivit förvånade över det som händer med Satpal Ram, berättar Aniruddha. Vi försöker säga att det bara är toppen på isberget. I rättssystemet är det tyvärr vanligt att svarta och asiater blir behandlade på ett helt annat sätt än vita.

På senaste skivan *Community Music* finns det många råsopar mot den brittiska politiken, polisvåld och rasism, men också flera spår som handlar om andra sidor av den indiska historien, bortom bilden av Gandhi och fritt strövande kor.

– Färgade människor osynliggörs i historieundervisningen. Man tror inte att vi har åstadkommit något av betydelse, man läser bara om kungar och drottningar. Vi letar fram bitar av vår historia som vi aldrig fick berättad för oss i skolan.

Och medan klichébilden av den indiske småaffärsägaren tycks ersättas av en stylad DJ och tidningarnas rubriker talar om ”Asian Cool” och att ”Brown is the new black”, fortsätter Asian Dub Foundation att blanda influenser.

– Vi tänker inte anpassa oss till andras förutfattade meningar om vad som är asiatiskt eller hur ett asiatiskt band borde låta, säger Aniruddha bestämt. Då skulle vi ju lika gärna kunna gå till Oasis och anklaga dem för att inte vara tillräckligt brittiska, eftersom de inte använder engelska folkdansare eller nog med fioler!

- Lilla bolaget Better Communication Records släpper två vinyl singlar med Karl Larsson och Franklin Lakes. Larsson är till vardags sångare i Last Days of April och sjunger lågmäld vackert pop. Franklin Lakes brötar på i poppig punkanda.
- Ambulerande musikfestivalen Accelerator besöker Malmö den 3/7, Göteborg den 4/7 (då kallad Embryo) och Stockholm 5/7. Elliot Smith och Cat Power är med på alla datum, andra artister är bl a Flaming Lips, Eels, Håkan Hellström, Mark Kozelek, Nicolai Dunger, bob hund och The (International) Noise Conspiracy.

- Utah Saints har det varit tyst om ett bra tag. Men nu är det klart att ett album kommer i september. Iggy Pop, Chuck D, Chrissie Hynde och Michael Stipe medverkar på sång.
- På en kommande PJ Harvey-platta ryktas det att Thom Yorke från Radiohead sjunger duett med damen i fråga. Kan bli mycket bra.
- Flaming Lips tänker framåt. Bandet har redan en julplatta klar.

- Det kan vara farligt att spela trummor. Det fick Travis Barker från Blink 182 erfara i Cuyahoga Falls, Ohio. Två män attackerade Travis och ett finger bröts. Som tur är så behöver inte Blink 182 ställa in några shower då man har en stand in.
- Whitney Houston vägrar åka in på rehabilitering för sitt drogberoende. Enligt Us magazine säger Whitneys mamma Cissy: ”Whitney, you have to have standards. If you don't, people won't respect you.”

- Trevligt blir det säkert även i år på Emmabodafestivalen 10-12 augusti. Redan klara är Lavemangsmugglarna, Yvonne, Rockmonster och Robert Johnson & Punchdrunks. Även engelska Spearmint och amerikanska Apples in Stereo förgyller helgen. Plus mycket mer.
- Gillar man gospel ska man bege sig till Mt. Union, Pennsylvania, USA. Den 28:e juni startar Creation 2000. Festivalen pågår till den 1:a juli.
- Macy Gray samarbetar med Fatboy Slim på ett kommande album.
- Naomi Campbell har anklagats för att ha attackerat en av sina anställda. Naomi själv säger att anklagelserna är falska.
- Common och De La Soul ger sig ut på gemensam turné. Från 28/6 till den 31/7 åker de båda akterna Amerika runt.

- Union Carbide Productions återförenas:

Robert Lagerström

De toppar försäljningslistor över hela världen. De heter saker som *The Very Best of*, *Greatest Hits* och *The Ultimate Collection*. Så gott som alla framgångsrika artister ger ut en eller flera under loppet av sin karriär. De allra flesta släpper åtminstone en efter att karriären tagit slut. Vi talar om samlingskivor. Men hur gör man en Best of-samling? Varför ger artister som fortfarande är aktiva ut dem? Och vad är en bra samling?

Staffan
Hell-
strand

The Best Greatest Hits Singles

text: Dan Andersson • bild: Johannes Giotas

– Det har varit en förfrågan flera år i rad från skivbolaget om att göra en sån här samling. Varje gång har jag känt att jag inte har någon lust att blicka tillbaka utan att jag har en ny platta i mig. Så har det varit i ett par år, men nu känner jag ingen sån där brinnande lust att göra en egen ny platta. Jag tyckte att det var läge. Sen när jag fick göra EM-låten så tyckte jag att det passade bra att lägga den på en samling.

Att Staffan Hellstrand är ansvarig för årets officiella svenska EM-låt, *Explodera*, kan knappast ha undgått någon. I kölvattnet av den har han släppt *Staffan Hellstrands bästa: Hela vägen hem*, en skiva som sammanfattar hans hittills drygt tio år långa solokarriär. Över en kopp kaffe på Rosenkaféet i Trädgårdsföreningen i Göteborg berättar han om hur han valde ut vilka låtarna.

– På känsla. Vilka låtar som betyder något för mig och fortfarande känns bra. För mig är det så att de låtar som levt kvar är de jag tycker det fortfarande är kul att spela live. Men när jag började göra skivan var det någon som sa till mig att man kan välja mellan att göra en "Bästa" eller en "Greatest Hits". Jag har aldrig tänkt på att det är någon skillnad. Men trots att plattan heter *Staffan Hellstrands bästa* så är det nog ändå så att jag till slut bestämde mig för att göra en "Greatest Hits". En mer lättillgänglig platta.

Hade den blivit annorlunda om du gjort en "Bästa"?

– Jag skulle nog inte ha med några, vad ska man kalla dem för, statement-låtar. Såna där jag tycker att jag uttrycker någonting eller har hittat ett sound som jag sen byggt vidare på.

Trots att Staffan Hellstrand egentligen gjort sig känd mer genom sina album som helhet än enskilda låtar, tycker han inte att det uppstår några problem när man tar låtarna ur dess naturliga sammanhang.

– Jag gjorde det enkelt för mig genom att lägga dem i kronologisk ordning. Men alla album har ju starkare och svagare spår. Även om det är ett album med en viss stämning så är det väl alltid vissa låtar som man tycker är bättre. Det kan ju vara rätt kul att plocka ut de bästa.

Hade du någon press på dig från skivbolaget om vilka låtar som skulle vara med?

– Nej, jag har ju med alla låtar som varit mina största hits. Men det är klart, hade jag exklude-

rat *Lilla fågel blå* så hade de väl höjt på ögonbrynen.

Finns det någon dålig typ av Best of-samling?

– Jag köper väldigt lite Best of-plattor. Men jag råkade ut för en liten blåsning när jag köpte Roy Orbisons *Greatest Hits* och det bara var nyinspelningar från 1985.

Vad är en bra Best of?

– Det kan ju vara kul om det finns med något som bara finns på den plattan. Något nytt. Något som pekar framåt.

För att bättre förstå hur en bra Best of-samling ser ut, plockade vi med några skivor och bad Hellstrand kommentera och betygsätta dem. Först ut var The Smiths *Best...I*.

– Man måste ha båda. Här finns inte den bästa låten, *Heaven Knows I'm Miserable Now*. Det finns flera låtar här som inte tillhör mina Smiths-favoriter. Å andra sidan är den full av tio-poängare. Som samling är den en sexa av tio.

Replacements-samlingen *All For Nothing* innehåller dels en skiva med det bästa från deras fyra sista plattor, dels en skiva med rariteter och tidigare outgivet material.

– Det blir en femma, eftersom *Swingin' Party* inte är med. Tillsammans med *Heaven Knows I'm Miserable Now* är det en av de bästa poplåtar som skrivits.

Vad tycker du om idén att ha med en skiva med bara udda material?

– Det är väl en kul grej om man inte tar en massa extra betalt för det. Men jag tycker nog att man kan släppa en sån platta för sig. Jag tycker att det ska vara rätt koncentrerat, att det verkligen är... riktigt bra.

The Clash *The Singles* tycker han emellertid inte om.

– Men det här är ju *The Singles*. En "Singles" är sämre än en "Greatest Hits". *Hitsville UK* är med, men inte *Stay Free*. *Career Opportunities* är inte med. *Spanish Bombs* är inte med. Nej, den här får en fyra.

Hur betygsätter du din egen skiva?

– Den måste jag ju ge tio poäng, för jag har ju gjort den som jag tycker att en "Greatest Hits" ska vara. Det är kanske lite cyniskt att ta med tre extralåtar så att fansen måste köpa den också. Lite kallhamrat att ta med fotbollslåten. Skivbolaget ville öppna med den, men jag tänkte att tänk om Sverige åker ut efter två omgångar och alla hatar den låten sen. Då blir det väl fiaskostämpel.

Diaz

Flyt över gränserna

Halvspanske gutten Diaz ser sig själv som en musikalisk kameleont. Han har stor respekt för Petter som han kallar "maskin" på grund av hans myckna turnerande. Själv hoppas han kunna skapa kraftigt flyt i sin egen rap, för musik är det enda han behärskar.

Diaz började DJ:a som 12-åring i lilla raggarstaden Jessheim strax utanför Oslo där folk inte förstod honom speciellt väl. "Tror du att du är neger?" var en vanlig fråga. Detta var i slutet av 80-talet, och han satt klistrad vid radion när Tommy Tee sände *Strictly Hip-hop* från storstaden, för att ett par år senare träffa sin idol på ett jam i Uppsala. De två blev vänner och Diaz började skriva i Tommys graffitimagazine. Han började inte rappa förrän 1995 eftersom han tyckte att han hade en "ljus och dålig röst".

– Jag hade ingen egen stil då och jag brukar anpassa mig till de jag arbetar med. En rappare ska kunna göra olika saker, behärska olika beats. Jag är en enkel person som vill kommunicera på ett enkelt sätt, min nya platta ska vara omväxlande men ändå vara Diaz. Och det är viktigt att gästartisterna inte får ta över låtarna.

Han menar att han står för tidlös, klassisk hiphop, inga moderna beats. Tommy Tee gör musiken och producerar allt så att Diaz själv kan koncentrera sig på rimmen. Att rappa på engelska ser han som en utmaning eftersom

språket är så använt, så utslitet. Det vore lättare att köra allt på norska, men det väljer han bort. I spåret *El Cordobez* använder han istället spanska för att krydda anrättningen, och då får han det verkligen att lyfta. Bästa spåret på plattan är ändå softa *I Put My Life In It* som erbjuder soulig sång och tillbakalutat sväng.

Den nordiska hiphopsamhörigheten är annars något han uppskattar väldigt mycket.

– Jag var väldigt skeptisk mot svensk rap först, men blev överbevisad av Petters första platta. Petter kom också över till Norge och spelade in *Crossing Borders* med oss i Tee Pee Allstars och det visade sig att vi är på samma våglängd som Natural Bond. Det är familjekänsla över gränserna, vi har samma historia verkar det som.

Därför spelades videon till singeln *La Vida Loca* helt följaktligen in i Sverige också. I videon är Diaz och Eye-N-I revolvermän som kommer för att rensa upp. Det var en frustrerande upplevelse eftersom mycket strulade runt inspelningen men han verkar rätt nöjd med att ha varit på High Chapparral i alla fall. Och vem skulle inte vara det?

text: Gary Andersson
• bild: Stian Andersen

Tre frågor till...

Robert Ylipää som är den fluffiga sångaren i Liberator, bandet som släpper sitt tredje album *Too Much of Everything* där de tar sina ska-rötter ännu ett steg.

Ni låter en del Blur på nya skivan?

– Jag har hört det men jag tycker ändå att den är mycket Liberator, vi har jobbat mer med att det ska vara ett album. Vår producent Kalle Kåks hjälpte oss och sa att "den låten passar bättre på nästa skiva".

Ni har väldigt bra live-rykte?

– Vi har jobbat länge och är seriösa med våra liveframträdanden. Vi spelade dessutom live långt innan vi gjorde någon skiva, nu har vi även fått rutin på att göra skivor.

Ni spelar på många festivaler?

– Vi har bland annat spelat på Bevrindjings pop i Holland som har 175 000 besökare, det var mäktigt. I år spelar vi på Hultsfred och då kommer även cheferna från vårt amerikanska bolag Epitaph och tittar.

Björn Magnusson

K103

GÖTEBORGS STUDENTRADIO. FM 103.1 MHZ

Musik på K103 under sommaren:

Tropicana

Salsa/Latin, måndag 22-24

Fusion

Hiphop, funk & soul, tisdag 17 - 19

Medication

Indiepop, onsdag 22-24

Hyper

Breakbeat och drum&bass, torsdag 18-19

Habib

Festlig klubbmusik, fredag 18-20

Juck

UK- & US-Garage, lördag 17-19

K103.rock

Hårdrock och hardcore, söndag 13.30-15.30

Strychnine

Rock med amerikanska rötter, söndag 15.30-16.30

Aniara

Synth/industri, söndag 22-23

Höghus

Techno och house, söndag 23-01

K103 Göteborgs Studentradio 103,1MHz

www.k103.se - info@k103.se

tel: 18 22 57 - fax: 18 22 59

Hela tablån hittar du på:

www.k103.se

Bilden är från skivan Den svenska underjorden (Redline/Virgin)

En brud som knäcker

Melinda

Hon ska precis skriva Melinda Wrede på ett skivkontrakt och är Sveriges hårdaste rappare utan ballar sedan Leila K.

text: Björn Magnusson

Melinda är 23 år och har nyligen sagt upp sig från sitt jobb som hotellreceptionist. Där hamnade hon efter att ha gått i tre olika gymnasieskolor innan hon insåg att det svenska skolsystemet inte passade henne. – Jag blev upprörd när vi läste om slaveriet och kolonialismen och avverkade det på en lektion. Jag kunde inte fatta varför vi inte läste det ordentligt, säger Melinda som vill gå sin egen väg och istället läser mycket fackböcker och universitetslitteratur hemma.

När Melinda var yngre hängde hon ofta med sin bror som också är rappare och sög i sig rapkultur i stockholmsförorten Aspudden. För tre år sedan började hon skriva på svenska och det gav henne en kick, Melinda insåg att hon aldrig skulle bli lika bra som sina förebilder Monie Love och Queen Latifah.

– Jag märkte att jag fick till flytet när jag började skriva på svenska, säger hon.

Nu är hon dubbelt aktuell: dels med singeln *Rim vs. rim* tillsammans med Eye-N-I från Sleepys kommande album, men också på Redline Records samling *Den svenska underjorden* där hon gör *Knäckt av*

en brud. Den handlar om att ofta få höra att hon är bra för att vara tjej. – Jag är en MC punkt, sedan spelar det ingen roll om jag är kille eller tjej och jag vill bli jämförd med de andra oavsett kön. Men det går inte att bortse ifrån att man har andra erfarenheter som kvinna när man skriver sina texter.

Till hösten väntas en invasion av rap på svenska. Melinda säger att hon hört att det ska släppas sjutton svenska hiphop-plattor i höst, men det viktigaste är att den svenska hiphopen inte urvattnas och hon känner ingen rädsla för att försvinna i mängden.

– Jag har mitt hjärta i de tyngre prylarna som Rakim men samtidigt är jag inte främmande för att göra lite jiggy grejer. Jag gillar bland annat nya Fat Joe och Big Punisher-plattan, de blandar olika element med glimten i ögat samtidigt som de är hårda killar. Men i grunden är det ett jävligt hårt sound jag är ute efter.

För familjen i tiden

text: Gary Andersson • bild: Mattias Elgemark

Hässelbys Ken Ring har gjort en ny hård platta. Texterna är om möjligt ännu tuffare och öppnare. Men de svarta rubrikernas tid är nog ändå förbi. Ken är ju familjefar numera.

Det känns mastigt första gången jag lyssnar igenom *Mitt hem blir ditt hem*, Kens nya dubbelplatta. 35 spår fyllda med snuthat, droger och historier från samhällets skuggsida. Självt tycker han att kvantitet är bra.

– Jag hade mycket material liggande också, därför blev det en dubbel. Jag ska försöka göra en trippelskiva nästa gång, säger Ken och jag funderar på om han är allvarlig.

Inspelningarna var utspridda under en sexmånadersperiod, en dag här och en dag där. Låtar kom till på impulser. Trots detta ser han plattan som en enhet.

– Det största som hände under den tiden var att jag fick ett barn, min dotter Rebecca, det är den stora förändringen. Det är det bästa som har hänt mig och självklart kommer plattan lite i andra hand, men det kommer fler tillfällen att släppa skivor.

Annars känner Ken att *Mitt hem blir ditt hem* "är mer mig", på debutten *Vägen tillbaka* hade skivbolaget mer att säga till om. Denna gång är det han själv som "styr upp allt". Att han som svensk hiphops badboy ses som frispråkig och kan tolkas som drogliberal rycker han bara på axlarna åt.

– Det är inte direkt drogliberalt alltså, men många jag umgås med röker dagligen, det är fakta, det är så det är. Det existerar och det kan man inte bara förneka. Att jag berättar vad som händer i samhället betyder inte att jag är drogliberal. Vad andra människor runt omkring mig tycker om det är inte så väsentligt.

Att svensk hiphop tagit över helt tycker han är både bra och dåligt.

– Det är bra att den växer, men allt som släpps är inte bra. I sommar kommer jättemycket hiphop men allt kommer inte att kunna sälja.

Förutom en kort "turné" med gratiskonsert i Göteborgs och Malmös förorter och en spelning på Sergels torg i juni verkar det inte bli fler livespelningar förrän i höst. Förmodligen tillhör det planen, familjen kallar nog just nu.

Ken

11 000 000 sålda

– absolut inte illa pinkat av en hackkyckling

text: Robert Lagerström • bild: Johannes Giotas

Absolute. Most Wanted och Mr Music. Samlingsalbum med toppliste-låtar som köps av massor med människor. Lättsam underhållning som är skivbranschens guldkalv.

Året är 1982. Två göteborgare har precis beslutat sig för att satsa på sin affärsidé – Mr Music – som går ut på att sälja kassetter med blandade hitlåtar. Musik som skickas ut till prenumeranter och inte finns att köpa i butik.

I dag är Mr Music en gigant som varje år ger ut 60 CD-album vilka tillsammans säljs i två och en halv miljoner exemplar. Företaget satsar på hela den nordiska marknaden och förser prenumererande medlemmar med plattor för 125 kronor styck. – De flesta av våra kunder finns ute i landet och ser inte skivköp som någon prioriterad grej. De vill helt enkelt ha en lätt överblick över en genre. Det är där vi kommer in i bilden, summerar Mr Musics VD Anders Laurén på huvudkontoret i Göteborg.

För den som bor i en storstad är det lätt att glömma bort landsbygden. Fnysa åt samlingsalbum med lättuggad musik och bortse från att de flesta människor här i landet varken har ett särskilt grundmurat musikaliskt intresse eller stadens jätteutbud att välja och vraka från. Vissa har inte ens någon skivaffär att gå till utan är hänvisade till

den lokala bensinmacken som kanske tillhandahåller några titlar från topplistan.

– En samlingsskiva med 20 låtar ger kunden väldigt mycket för pengarna. Hur mycket den säljer beror på hur mycket marknadsföringspengar man lägger ned och hur bra låtarna är, konstaterar Johan Thulin, Sverigechef för Edel Records. Bolaget som tillsammans med Sony och Universal ger ut Partyzone-serien.

Det finns förstås massor av olika hitmusiksamlingar. Först ut var Absolute-serien som nådde skivhandelsdiskarna redan 1986. Skivbolaget EVA har förutom Absolute Music och Absolute Dance kommit ut med omkring 80 andra titlar. Etiketten ägs av jättarna EMI, Virgin, BMG och Warner som kan glädja sig åt att Absolute-plattorna gått ut i fler än elva miljoner exemplar i Sverige.

Annars var det konkurrenten Most Wanted (vilken ägs av Sony och Universal) som sålde bäst under förra året. Med 160 000 exemplar var *Hits for Kids 2* den bäst säljande samlingsskivan medan *Most Wanted Summer* placerade sig som tvåa.

– Vi får inga statliga bidrag utan måste kunna

sälja det vi gör. Finns det en tro på att någonting är kommersiellt gångbart satsar vi på det, fastslår Anders Laurén och fortsätter:

– Det duger inte att vänta tills en låt ligger på topplistan och sedan ge ut den. Musikavdelningen måste ligga steget före och definiera hitlåtarna innan våra skivor pressas upp. Då har vi gjort ett bra jobb.

Eftersom topplistan bygger på försäljningen i 240 svenska butiker (som är anslutna till Grammofonleverantörernas Förening, GLF) hamnar musikklubbar som Mr Music utanför. Men det råder ingen tvekan om att titlar som Maximum Dance, Mr Music Hits och Sveriges Bästa Dansband köps av en stor publik.

För samlingsplattor går åt som smör i solsken. De har kommit att bli en storindustri, en guldkalv som ger stadga åt skivbranschens ekonomiska ryggrad. Storsäljare som *Absolute Christmas* och *Absolute Reggae* har gått ut i hela 365 000 respektive 350 000 exemplar. Men allt är inte som förr.

– Marknaden för samlingsskivor har vänt kraftigt de senaste tolv månaderna. Konkurrensen har blivit hårdare och som konsument har du mer att välja på, säger Johan Thulin och får medhåll av Anders Laurén.

– I dag finns det så många sätt att få tag i musik. Bara i Stockholm finns det 16 radiokanaler som spelar hitlåtar. Det finns fler samlingsalbum än tidigare och förstås internet. Det räcker med en tangenttryckning för att kunna komma åt hela världens skivutbud. Men vårt koncept håller rätt bra ändå.

Samlingsalbum med listlåtar har länge haft dåligt rykte. Åtminstone hos musikkännare som fräst åt skivorna och kallat dem både fördommande och vulgära. Självfallet är hitlåtar sålbara ett uttryck för konstnärlig kvalitet av den högre skolan.

– Vi lägger inga uppfostringstendenser i det vi gör. Utan försöker tillfredsställa våra kunder och serverar det vi tror att de tycker är bra, avslutar Anders Laurén.

Blues, jord och en galen kung

text: Mathias Skeppstedt • bild: Johannes Giotas

"If you want to learn how to play anything you want to play and learn how to make songs yourself, you take your guitar and you go to where a road crosses that way, where a crossroad is. Get there, be sure to get there just a little 'fore 12:00 that night so you'll know you'll be there. You have your guitar

and be playing a piece there by yourself... A big black man will walk up there and take your guitar, and he'll tune it. And then he'll play a piece and hand it back to you. That's the way I learned to play anything I want."

LeDell Johnson

Man måste ju börja någonstans. Ska man leta efter rockens själ måste det finnas en början och ett slut, eller i alla fall något som liknar eller känns som ett slut. Jag började i Dinkytown i Minneapolis, Minnesota. Dinkytown är universitetsstaden som ligger precis norr om downtown. Här finns University of Minnesota som har 70 000 elever och därför massor av hårt repande band varav de flesta troligtvis aldrig ens kommer att spela norr om järnvägsspåren. Men varför Dinkytown, varför Minnesota?

I Dinkytown började Bob Dylan sin bana, det var här han stod i hörnet av 4th Street och 14th Avenue och skrällde sina sånger dag och natt. Och det var ett kvarter härifrån som han på helgerna uppträdde i källaren The Whole, där senare de då okända Hüsker Dü och Replacements skramlade iväg sin egen-sinniga rock'n'roll. Norr om Minneapolis börjar också Highway 61 och går rakt norrut till Dylans födelsestad Duluth och vidare till Thunder Bay i Kanada.

Man kan också säga att University of Minnesota är själva anledningen till att Dylan överhuvudtaget slog igenom och blev den turnerande evighetsmaskin han nu är. För det var universitetets rektor som bestämde sig för att sparka ut unge herr Zimmer-

man för att han drällde i gathörnen i Dinkytown med sin gitarr och sitt felstämda munspel och det var därför som Dylan flyttade till New York och blev upptäckt.

Så här sitter jag i min guldbruna 1984 års Chrysler LeBaron i hörnet av 4th Street och 14th Avenue och i bilstereon strömmar *Highway 61 Revisited* ut. Men jag ska inte norrut, jag skall ta 35W ner till Memphis och sedan ta blues-61:an ner genom deltat. Om jag så bara ska hitta en planka som Howlin' Wolf suttit på så är det dit ner jag ska. Memphis är staden där Elvis Presley spelade in sina sånger i Sun Studios och det är där han bestämde sig för att bo. Han köpte Graceland, ett inte alltför stort hus, dekorerade det precis som en excentrisk miljonär ska och började sin pillerbeströdda bana mot total galenskap. I varje rum i Graceland finns det speglar, vart man än vänder sig är det speglar, i vissa rum även i golvet och taket. De flesta rum har också heltäckningsmatta över både väggar och tak. I muséet på gården finns hans samling av vapen, revolverar, gevär, M-16, 357:or och några 44 Magnum. Har finns även de bilar han brukade skjuta på, och poolen där han slängde i glödlampor som han blåste från jordens yta med sina grovkalibriga vapen. Inte mycket till rock och ganska smaklöst. Men ändå, det är Elvis, det är fyra TV-apparater i varje rum, ett djungelrum med uttag för förstärkare och instrument i alla väggar, det är hundra bilar och motorcyklar och man vet att det var här han bodde, kungen.

Annars är det inte mycket i Memphis att hetsa upp sig över. Beale Street, den pulserande boogie-gungande bluesgatan är täckt av souveniraffärer och knarklangare. Ögonkontakt en sekund för länge och det är som att vara hemma i hörnet av Nicollet och Franklin igen: "What's up? Crack?"

Clarksdale är en liten stad som ligger i hjärtat av "blues-deltat" i nordvästra Mississippi. Bluesvägen Highway 61 går rakt genom stan och fortsätter upp till Chicago. Highway 61 är vägen som bluesartisterna tog till Chicago och det är också den som förde bluesen till Memphis. I Clarksdale finns The Delta Blues Museum och The Alley of Blues.

Clarksdale är känt för sina Juke Joints (träskjul där bluesen framförs inför en stående publik) och sina bluesartister. W C Handy som påstås ha upptäckt bluesen bodde i Clarksdale och hade det som bas när han åkte runt i området och letade talanger. Tina Turners man Ike föddes i Clarksdale och jobbade som talangscout och upptäckte och hjälpte flera artister till odödlighet, bland annat Howlin Wolf, innan han började miss-handla Tina.

Det påstås också att det var i en korsning strax utanför Clarksdale som Robert Johnson sålde sin själ till Djävulen. Andra artister från Clarksdale är bland annat: Muddy Waters som föddes precis utanför stan, John Lee Hooker, Sam Cooke, Sonny Boy Williams 2, Son House, och Bessie Smith som också dog där efter en trafikolycka.

B.B. King har sin bluesrestaurang, Al Green har sitt namn på trottoaren och letar man tillräckligt länge kan man hitta en gammal sjutummare med Charles Feathers i en begagnataffär. Tar ett kort på Sun Studios och trycker mig vidare ner mot deltat, fukten och pulsen. Det är pulsen jag vill ha, den frustande plaskvåta pulserande känslan av att det var här det skapades, det var här som Howlin' Wolf satt, det var här Robert Johnson sålde sin själ och det var här som Muddy Waters föddes i ett litet skjul vid bomullsplantagen.

När jag ett par månader tidigare var i Chicago för att besöka Chess-studion dit alla deltabluesgubbar åkte för att spela in blev jag både besviken och exalterad. Besviken därför att hela studios nedre plan var ombyggt till en smörig turistshop och därför att det de sålde inte hade något med blues att göra. Man kunde inte ens köpa en enda Chess-platta där. Studion låg i Chicagos södra delar i ett husprojektområde som gått åt helvete. Jag var varnad att inte åka dit när det var mörkt och jag var duktigt påpassad när jag ensam gick omkring och letade efter den rätta adressen. Väl framme är jag den enda besökan-

de och får därför ta den guidade turen ensam. Detta betyder i och för sig att jag får en massa extra uppmärksamhet plus att guiden slappnar av lite mer och mest berättar gamla blues-anekdoter. Hon pekar ut hotellet Al Capone bodde på när Muddy Waters var där, hon visar röret som går från studion på andra våningen, ner i källaren och upp igen och som fungerade som eko åt gitarrerna. Hon berättar också att det var därnere på en madrass som Chuck Berry bodde när han var efterlyst. Jag tar på röret och känner ekot från alla gamla slitna gitarer dallra genom väggarna. Väggar täckta av foton på Stones spelandes i sin hyllning till studion, foton på John Lee Hooker stampande takten med sina gamla utsitna läderskor, och Buddy Guy, massor av foton på Buddy Guy.

När man närmar sig deltat försvinner allt, det är som att komma in i ett teststort ingenting. Man kan se horisonten långt därborta, otroligt långt borta, och det är inget som skymmer den. Landskapet är platt och kalt, allt är nerhugget för de jättelika bomullsfälten och av det som en gång var en tropisk djungel finns nu bara namnet på

ett av de många kasinona kvar. Luften är otroligt varm och fuktig och man kan se den, nästan ta på den, där den dallrar över den heta asfalten. Jag är på väg mot Clarksdale. Jag är på väg till staden där allting började.

Clarksdale är väldigt litet och delas itu av ett järnvägsspår som låter vägen gå under i en liten viadukt. Det ser ut precis som viadukten där tåget går i Jim Jarmuschs hyllning till Memphis, *Mystery Train*. Det är faktiskt så likt att visste jag inte bättre skulle jag misstänka att de scenerna var inspelade i Clarksdale. På ena sidan av järnvägen ligger downtown, eller i detta fall centrum, och på den andra sidan bor den svarta befolkningen. Det är en jobbig syn och jag är glad att jag såg den, men den tar hårt. Det är en kåkstad fylld med likadana, fallfärdiga aluminiumskjul uppradade som

gamla svenska arbetarbaracker från 20-talet. Det finns ingen elektricitet och inga gatljus, att köra in där på natten är som att köra in i en svart tunnel och när billyktorna sveper över husen ser man ett förvånansvärt stort antal människor som bara sitter på sina trappor och tittar ut i beckmörkret. Det var inne bland skjulen som Son House föddes 1902 och började spela, och det var här i Clarksdales utkanter som Robert Johnson såg och fick inspiration från honom för att sedan skapa sin egen blues.

Jag vill gå in på en juke joint och jag vill se en ensam man med sin gitarr spela blues så att det skär sig själen och jag vill att det ska vara precis som jag föreställt mig i mina drömmar. Det ska vara i en liten mörk trälada med en sli-

ten bardisk, en scen som är tjugo centimeter hög och där fönstren brukade sitta ska det bara vara hål så att man känner deltaluftens svepa in och höra syrsorna spela ikapp med mannen på scenen. Och det är precis så det ser ut, det är bara det att det finns ingen man på scenen och det är i ett område av Clarksdale där jag föredrar att inte gå in som ensam vit en mörk torsdagkväll. Jag har hört alltför många av R.L. Burnside historier om hur han aldrig går utan sin pistol till en juke joint och hur ett gäng cracklangare dödade hans hund i en drive-by-shooting.

Men jag går ner till järnvägsstationen på gatan som är döpt efter den

Clarksdale-födda giganten John Lee Hooker och jag står på den perrong han stod på när han tog tåget till Chicago för att spela in i Chess-studion och bli legendarisk. Och jag sitter på den bänk där Howlin' Wolf satt när han kom till Clarksdale och senare stötte på Robert Johnson och blev hans vandringspartner tillsammans med Rice Miller runt Mississippi. Jag sitter på den plankan och jag suger in luften och jag tittar ut över den öde staden. Var det så här det såg ut när de kom? Eller? Spelar det egentligen någon roll, det var i alla fall så här det såg ut när

Robert Plant satt här på trappstegen och lyssnade på Robert Johnson i en transistorradio när han bestämde sig för att nästa Led Zeppelin-platta, Presence, skulle bli bluesigare. Och det var på samma trappsteg och med samma utsikt han satt ett femtontal år senare, fast med Kashmir i hörlurarna, när han insåg att han ville jobba med Jimmy Page igen och de två började så smått jamma tillsammans. Och det är om denna utsikt som han sjunger om på Page & Plants Steve Albini-producerade album *Walking Into Clarksdale*.

Jag hittar aldrig vägkorsningen där Robert Johnson sålde sin själ och jag tar mig aldrig till Muddy Waters slaktade skjul. Vägkorsningen finns bara inte. Eller rättare sagt, ingen vill berätta var den finns. Utanför skivaffären i Clarksdale finns en skylt som uppmanar besökare att inte fråga efter korsningen och i guideböckerna nämns ingenting. Det närmaste jag kommer är Walter Hills bluesfilm med Karate Kid, Crossroads. Däri säger de att den finns vid Fultons Point, men även detta är svårt att hitta och jag läser senare att korsningen i filmen, som ser ut precis som den ska, ligger någon helt annanstans. Till Muddy Waters skjul räcker inte tiden till och jag känner att det är någonting jag bara måste återkomma till. Jag var ju så nära.

De säger att det är i jorden som musiken finns, att det är där allt kommer ifrån. Och det är svårt att argumentera mot det. Jorden i Mississippi-deltat är en av de bördigaste på jordklotet och det är en kol-svart, tjock, ångande, våt jord som är svår att komma ifrån. Det är på grund av den som skogen skövlades och på grund av den som bomullsfälten smälldes upp och det var där i den jorden som gospeln, soulen och bluesen föddes. Och det är i den jorden som Robert Johnson nu ligger med sin förhoppningsvis återbördade själ, där Muddy Waters ligger och tittar ut över sitt bomullsfält och det är i den jorden som John Lee Hooker en dag kommer att ligga

med sin bruna gitarr. Jag tar en näve jord och sitter ett tag med den i min hand. Det är lätt att inbilla sig att den ångar av blues och jag vill gärna tro att i det ögonblicket har jag rockens själ i min hand eller i alla fall i min närhet, men det är troligtvis inte sant. Med det spelar ingen roll längre för jag har nästan sett den vägkorsning där själar såldes och fingrar lirade så att himlen sken upp med ett ilsket rött sken som syntes ända ner till New Orleans, och jag har suttit på Howlin' Wolfs plankor på stationen som både Muddy Waters och John Lee Hooker använde för att ta sig till Chicago. Och jag har sett hotellet där Bessie Smith dog efter en allvarlig bilolycka, jag har druckit en kall Budweiser på en sylta bredvid järnvägen i Clarksdale där hambugaren kanske inte var den godaste och bordet kanske inte det renaste men där blues själen var så stor att jag knappt fick plats i det lilla skjulet. Och jag har tagit på ett ekorör i Chicago som gick ovanför Chuck Berrys smutsiga madrass, jag har haft Robert Johnson i högtalarna när jag med vinden i mitt hår åkte längs blues-61:an mellan bomullsfälten och jag har sett toaletten där allt tog slut för en galen lastbilschaufför från Tupelo.

LIBERATOR TOO MUCH OF EVERYTHING

NYTT ALBUM UTE NU!

Mindre ska, mer pop, mer soul och framförallt mer rock!

THE CIGARRES

Time Will Tell CD

Rocksteady, reggae, ragga, ska och dancehall i en perfekt mix

Släpps i Augusti.

www.burningheart.com

Text och bild

Umeå. Staden som fostrat en hel drös band och musiker. Från den miljön kommer David Sandström. Refuseds trummis. Medlem i Final Exit. Medlem i Faint Sounds of the Showeled Earth. Ny trummis i The Facer. Och en av de inblandade i Text.

Text

text: Per Lundberg • bild: Mattias Elgemark

– Killarna i Facer ringde helt enkelt och ville ha mig. Till en början tvekade jag för att jag inte hade hört deras platta, förutom på radio. Och tänkte varför vill dom ha mig? Men dom var så peppade och jag gillar folk som är drivna. Det finns inte så mycket mer att säga om det. Det var så instinktivt. Vi bara körde utan att prata en massa. Vi har aldrig pratat om att jag ska vara fast medlem i Facer. Det är inte intressant. Det som är intressant är vad som händer när man spelar. Och det är jävligt fint att låta det vara så. **Att gå från att spela trummor i ett band som Refused till The Facer måste vara en viss skillnad?**

– Jag har aldrig varit en driven trummis. I Refused var det Kristofer Steen som gjorde vissa trumgrejor och i sin tur visade mig. Det är första gången i mitt liv som jag spelar rock'n'roll. Jag har aldrig gått någon musikskola utan gick direkt på komplicerad deathmetal, Zappa och lite jazz. Sen hittade jag in i punken. Egentligen är allt samma sak. – Kärnan av det jag sysslar med nu yttrar sig genom att jag har svårt att se skillnader på saker och Textplattan är ju ganska talande för det.

Det var verkligen svårt att sätta fingret på vad Text egentligen är. Skivan spänner från a capellasång via gospel till friformjazz.

– Splittrad för att folk inte är vana att höra en sån skiva. Det är ett nytt perspektiv för folk. Det finns ju ingen orsak att blanda en massa stilar för blandningens skull. Det måste finnas en syfte. Vad jag gjorde med Text var att jag inte tänkte på att nu ska jag skriva en låt. Istället så fick den kreativa processen fortlöpa. Då kan intressanta saker inträffa. Typ knacker en på axeln och då blir man jävligt förvånad att det finns där. Ofta när jag spelat in förut så är det så mycket tjafs. Först ska man göra låten. Sen spela in den. Mixa. Och sist mastring. Den kreativa delen tar slut ganska fort. Kreativitetens största fiende är att man tror sig veta vad man sysslar med.

– Det roliga med Text är att Text inte funkade som ett band. Text har ingen form, eller bandstruktur. Vi gör så många olika saker. Teatermusik, fester, konstinstallationer och konserter.

Samtalet med David fortsätter. Fotboll. När kreativitet tar slut. Sverige. Litteratur. Renovera hus. Kommande projekt. – När det gäller fotboll så är jag farlig i luften. Det kanske hänger ihop. Om man nickar en boll tillräckligt många gånger så är man dum nog i huvudet för att göra en platta som Text, säger David.

– Jag har ingen koll på vad som händer i Sverige. Det som händer på en högre medial nivå verkar vara så ointressant.

Jag har inte följt med. Man vet ju vad polarna gör. Men det känns som om det inte riktigt händer något. Ingen aktivitet. Man skulle kunna göra vad som helst nu för att folk skulle höja på ögonbrynen. Det behövs inte så mycket för att sticka ut. Men ingen gör det. Jag har inget behov av att sticka ut med min musik. Istället vill jag gå så långt det går. Och jag har alltid utgått ifrån att det är det som alla sysslar med. Man blir som en sorts joker när kulturklimatet är så strömlinjeformat. Textplattan är lika allvarlig som allt annat jag varit inblandad i. Största kicken får man av peppade människor som sprutar av kreativitet och idéer, säger David.

– Jag läser hela tiden. Just nu läser jag en biografi om en rysk diktare vid namn Osip Mandelstam som blev slaktad av Stalin, skriven av hans fru. Fast det finns inte så mycket tid över för sånt nu. Jag flyttade nyss ner till Stockholm. Den mesta tiden går till att spackla och måla. Så fort man har en sekund över så somnar man, avslutar David.

David Sandström planerar också en skiva med temat "Södra Sveriges utsugning av Norrland" och avvecklingen av brukssamhället. Läs mer på www.demonbox.com.

Arvikafestivalen

14-15 juli 2000
www.galaxen.se

nine years of festival evolution

biljetter

www.radikala.com

0570 - 136 66

pris 560 kr

Bli medlem i ordfront och betala 500 kr
för medlemskap och festivalbiljett
ordinarie pris 560 kr + 280 kr

Arvikafestivalen

www.galaxen.se

arvikafestivalen@galaxen.se

0570 - 136 66

huvudsponsor
ORDFRONT

Moby^(us) Einstürzende Neubauten^(d)
Filed's of the Nephilim^(uk) Saint Etienne^(uk)
Laibach^(slo) The Wannadies Ulf Lundell
Astral Projection^(isr) Gluecifer⁽ⁿ⁾ Eric Gadd

Fu Manchu^(us) Karl Bartos^(d) Petter
Covenant Mesh^(uk) Liberator Lars Winnerbäck
The Facer We⁽ⁿ⁾ VNV Nation^(uk) Euroboys⁽ⁿ⁾
Misery Loves Co Caesar's Palace

Luke Slater^(uk) Man With No Name^(uk) Thomas P Heckman^(d)
Cydonia^(uk) Tarsis^(d) The Source Experience Hux Flux
Dj Dino Psaras^(uk) Dj Julian Liberator^(uk) Dj Anti Dj Marcus^(d)
Gunnar Underground Dj Sangeet^(d) Dj Scotty^(d) Dj Rica^(bra)
Groove Sensation Dj Mesmer Dj Kvasi
Good People Sound System The Mighty Quark & Moder Jord Massiva

Fläskkvartetten Jack Brothers Hilight Tribe^(fr) Fantomas^(us)
Doktor Kosmos Bröder och Systrar
Adi lukovac & Ornamenti^(bos) Elephant Skin to Skin
Östblocket Två fisk och en fläsk

Sadovaja Hayce Pluxus Dipper Rockmonster Ulf Sturesson
Bob Log III^(us) Puppetsmasters Sonny Crocket Planet Superfly
Karate Edson Bradbury Sissy Prozak M Hellberg & M Hederos
The Dreadnoughts Trio Bödvar Moa

Håkan själv

Håkan
Hell-
ström

När Stone Roses släppte *So Young* och *Sally Cinnamon* var Manchester stolt och lyckligt. Det är Göteborgs tur nu och bakom hymnen till hamnstaden står Håkan Hellström.

text: Ebba von Sydow • bild: Johannes Giotas

Som före detta trummis i Honey Is Cool och nuvarande basist i Broder Daniel har Håkan stått där förut. Men på kvällens spelning kretsar allt på det svarta golvet för första gången kring honom själv. Är hans Pinks-liknande röst och scenklädseln, vit sjömanskostym med tillhörande hatt på svaj, fjompig eller starkt lysande? När han sjunger om kärlek som är blind och sjuk, Vasaparken och spårvagnar, kränger det åt lysande. Låtar med ordet spårvagn i är undantagslöst fruktansvärt bra.

Vilket är ditt förhållande till spårvagnar?

– Man har ju stått där oräkneliga gånger efter att man har varit ute; ensam på Järntorget, för tidigt på morgonen. Då kommer det där klingande ljudet av en spårvagn som man bara känner igen om man är från Göteborg.

Spårvagnsljudet som blir musik när det tonar ut Håkans singel *Känn ingen sorg för mig Göteborg* är upptaget på Järntorget mitt i natten. Äkta, precis som Håkan. Han sjunger om olycklig kärlek, något han känner till alldeles för väl. Fast för att veta vad elände är måste man ha varit lycklig. – Allt handlar om glädje eller tragik. Livet är antingen eller, tror jag. Men mest glädje! Jag vill sprida glädje med min musik, det ska vara positivt och upplyftande. Ett lyckopiller. Men olycklig kärlek inspirerar faktiskt väldigt bra.

Revanchlusten...

– Nåt sånt, ja.

En fantastisk singel, vad händer nu?

– I sommar spelar vi på Emmaboda och i juli ska vi nog spela in i Music-a-matic i Göteborg. Det blir skönt att lägga korten på bordet. Förhoppningsvis hinner vi spela in men det är mycket som händer nu.

Okej. Vilken Singoalla sjunger du om?

– Singoalla som kan se in i framtiden. När jag spelade in sa Isse: men Håkan, du sjunger ju om ett kex! Det visste väl inte jag. Singoalla är en spåtant som ser om jag är förlorad...

– Och att sjunga Singoalla låter ju fan så mycket snyggare än att sjunga typ Saida, tillägger Daniel Gilbert som just slagit sig ner vid kafébordet. Ihop med Timo Räisinen, Oscar Wallblom och Soundtrack Of Our Lives dundertrummis Fredrik Sandsten utgör han Håkans band. Håkan och Daniel fortsätter prata om att livet är som en GAIS-match: dum som man är går man dit glad och förväntansfull varje gång trots att man likt förbannat alltid kommer hem förkrossad.

*Vi kanske ses
Det finns en chans
På en spårvagn någonstans*

* PROTAGONIST NYA
* ~~THE~~ PUSSYCAT & RODDE
* KOLLA IN DOT (SKIVBOLAGET)
* LORDS OF CHAOS (BRA BOK)

KÖP DETTA TAKK
SÄGER TA JGERN

Handelshögskolan = fiendeland

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Den bästa, eller i alla fall roligaste, konserten med Teddybears Sthlm som jag varit på var en kärpubkväll på Handelshögskolan förra året. Minst halva publiken hade Ralph Laurenskjortan knäppt ända upp i halsen, diskuterade hur tentan i mikroekonomi hade gått och hade säkert bara läst om rockkonserter förut. I detta läge glider Patrik Arve upp på scenen och skriker "Vi befinner oss i fiendeland! Död åt alla moderater!" Gissa om folk satte punschen i vrångstrupen... Att den dyngrika ljudteknikern snart somnade på mixerbordet förlät man lätt när Patrik på slutet av konserten gav prov på sina skills som MC tillsammans med Petter, Ayo och Rusiak. Det var en oförglömlig kväll.

Jag påminner Patrik om spelningen när vi möts på Café Soda och han skrattar och säger att det var kul att vara där och retas. Att han rappade säger han sig dock ha glömt. Teddybears nya platta Rock'n'roll High School bjuer på elektronisk dansmusik i stället för punkrock. Den som hört singlarna *Automatic Lover* och *Ahead of My Time* med Daddy Boastin vet vad som väntar. Andra gäster på skivan är Thomas Rusiak och jamaicanska Scare Dem Crew.

– Vi har mest tagit med polare som gäster, berättar Patrik, som också tycker att plattan smeker folk medhårs och har potential att sälja.

Varför har skivan dröjt? Ni har ju kört många av låtarna live i flera år.

– Vi i bandet umgås inte så mycket som polare, så det är en anledning förutom att vi har kört värsta flummartempot. Vi hade faktiskt en färdig 8-låtars platta men vi skrotade den av nån anledning.

Vad är din roll i bandet egentligen? Sjunger du på några spår på nya plattan?

– Dels är jag en av tre hjärnor som gör musiken, plus att jag sjunger på några av låtarna. Jag spelar lite synt ibland också.

Det är ju ändå du som får klart mest uppmärksamhet i media. Vad tror du det beror på?

– För att jag är så jävla snygg!

Trots det skriker folk tjockis till dig på konserterna.

– Vi lever i ett samhälle där vikten är viktig, så jag får ta den smällen.

När jag frågar om turnéplaner berättar Patrik att ingen i bandet är sugen på att turnera mycket, men att de spelar på Hultsfredsfestivalen och följer med på Kalas-turnén i sommar.

– Det bästa jag vet är att stå på scen men efter tio spelningar är det inte kul, man härmar bara sig själv. Inte ens om man har James Bonds jobb är det kul om man gör det varje dag.

Man kommer inte heller i fortsättningen att framföra några låtar från de tidigare plattorna live eftersom de är ett avslutat kapitel. Förutom bröderna Jocke och Klas Åhlund (gitarrer/bas) och Erik Olsson (trummor) kommer man att ta med sig en keyboardist från Näid, Daddy Boastin och andra gäster som medverkar på skivan.

– En bra grej med turnéer är att man når ut till mycket folk och får ett bra läge att vräka ur sig politiska tabloid-oneliners som "Gun Hellsvik kan dra åt helvetet!" Det går ju ändå inte att föra en dialog.

Patrik berättar att han tillhör extremvänstern även om han "egentligen bara är politisk på kafferaster", och pratar sedan om hur det är omöjligt att tillgodogöra sig all information i samhället, och om vilken makt de "filter" (dagspressen) som förmedlar informationen får.

Kommer spelningarna att bli längre än er vanliga halvtimme?

– Nej, jag hatar långa spelningar! Det borde fan vara lag på att man inte får spela längre än 30 minuter (Här följer en lång utläggning

om hur jobbigt det är att gå på långa konserter för "man måste ju stanna kvar om det kommer jamaicanskt storbesök" och "man blir så trött i benen på en punkkonsert".

En av låtarna på plattan, *Punkrocker*, har även spelats in av Caesar's Palace och Thomas Rusiak (*Hiphopper*). Stämmer det att Fireside också har en version på gång?

– Ja, *Emo-core-rocker*, men de är riktiga jävla slöflockar och det händer ingenting. Peter Maniet ska spela in *Pubrocker*, och Candlemass och Switchblade ska också göra egna versioner är det tänkt.

På tal om punkrock berättar Patrik om planer på att tillsammans med Jocke, Frans (Fireside) och Fredrik (Randy), bilda 3-ackordspunkbandet The Diamonds. Man ska spela på sunkiga rockhak som Tre backar bara för att det är kul och för att få total utlevelse på scenen.

– Vi vill däremot inte köra punk med Teddybears, det blir för mycket allvar då.

Bland mycket annat är Patrik också DJ och även om han mest spelar reggae, soul och ragga ute visar det sig att han är intresserad

av både black metal, hiphop och disco. När det gäller rock och liknande av färskt märke förhåller han sig dock sval. Ett band som (International) Noise Conspiracy sågas på grund av deras "rådåliga Py Bäckman-ljud på gitarrer-na".

– Det händer ingenting i kroppen när jag hör nyare vit musik. Det var annorlunda när man hörde Sex Pistols 1979 och slog sönder hela lokalen.

En nyare genre Patrik gillar är dark ambient som han beskriver som ond och filmisk. Han berättar om en efterfest där han i vanlig ordning släckte ner och spelade *MZ 413* på högsta volym, och hur Henrik Berggren som råkade vara där blev livrädd, öppnade fönstret och skrek: "Stäng av den där dödsmusiken!"

BARBARELLA BODYPIERCING

GRATIS KATALOG
PIERCING
BRANDING
SCARIFICATION
WHOLESALE

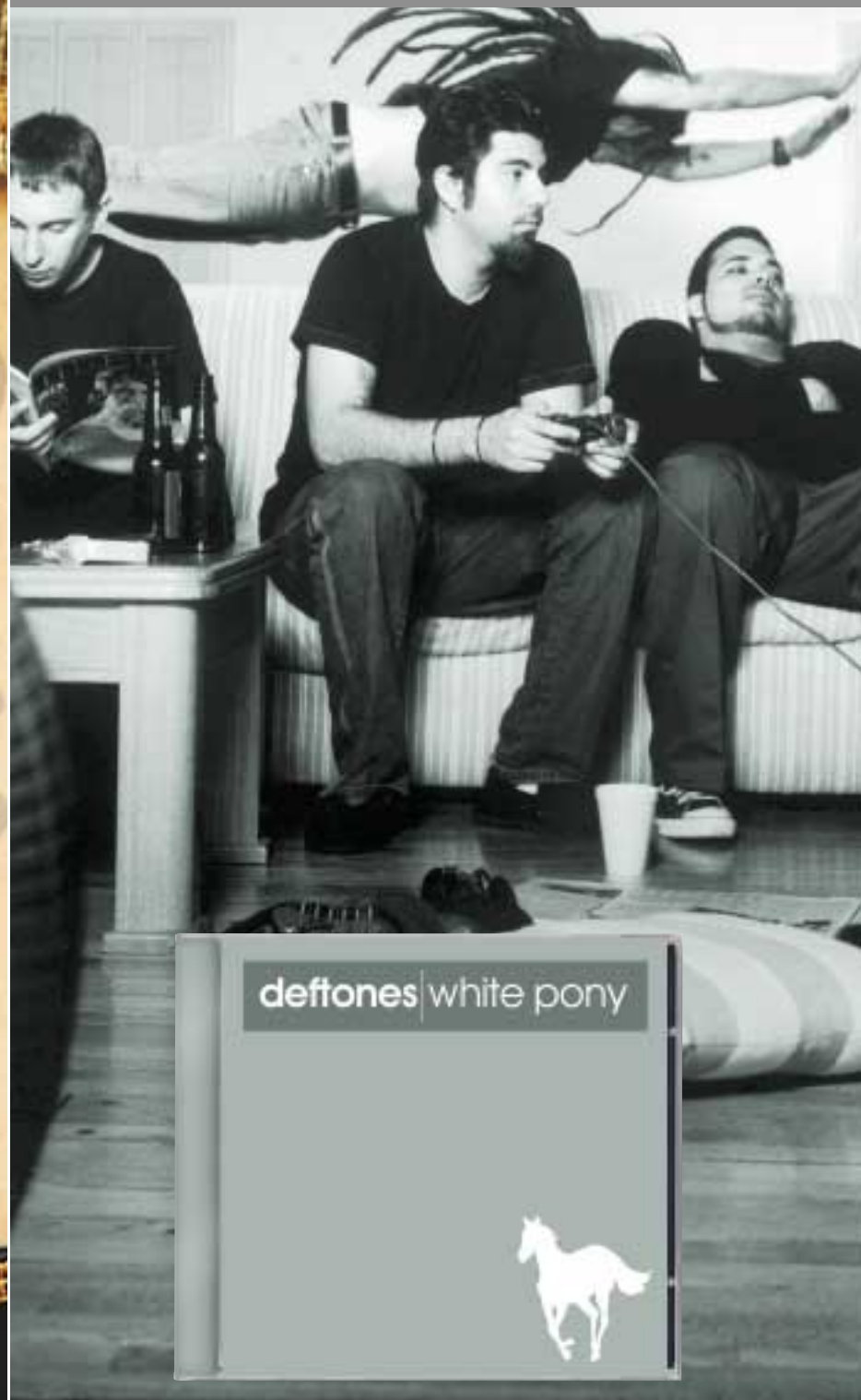

GÖTEBORG: 4:e Långgatan 6,
031 - 14 79 68

MALMÖ: Mjölnergatan 2,
040 - 611 00 06

www.barbarella.se

deftones | white pony

NYTT ALBUM UTE NU!

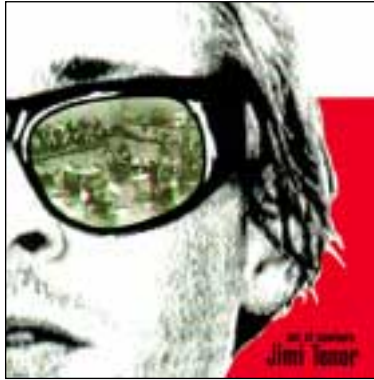

WARNER MUSIC
SWEDEN

något bättre musik i sommar...

Mark Kozelek "Rock n' Roll Singer"

Mannen som är Red House Painters debuterar i eget namn. Kanske det bästa han någonsin gjort. En klassiker. Release 000704

Jimi Tenor "Out of Nowhere"

Jimi gör aldrig något förutsägbart, men däremot alltid något svängigt. Innehåller radiohiten "Spells". Release 000717

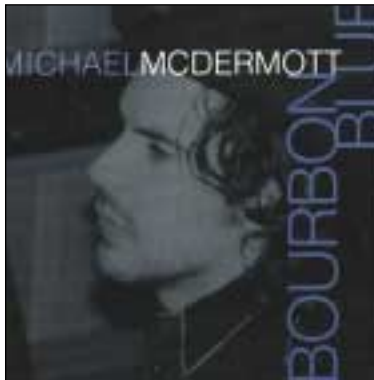
Mark Kozelek "Rock n' Roll Singer"

Mannen som är Red House Painters debuterar i eget namn. Kanske det bästa han någonsin gjort. En klassiker. Release 000704

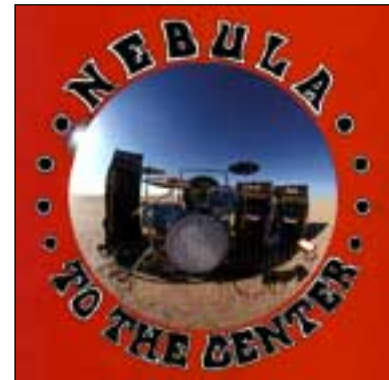
Plaid "Trainer"

Dubbelsamling med allt som Plaid har givit ut på vinyl och samlingar, plus nya spår. Funky stuff indeed! Release 000703

Michael McDermott "Bourbon Blue"

Kanonplatta för dig som gillar Springsteen, Tom Petty, Waterboys m fl. Given i bilen.

Nebula "To the Center"

Stonerklassiker med ex-Fu Manchu medlemmar. Proddad av legendariska Jack Endino. Missa inte på Hultsfred!

Gonzales "Über Alles"

Listklättrare i större delen av Europa som väntar på sitt svenska genombrott. Grymt bra dansplatta. En Gonzales till helgen?

Make-Up "Save Yourself"

Rockens frälsare ser du live på Hultsfred. För en närmast religiös upplevelse inhandla biljett nu. Detta är deras senaste mästerverk.

Demon Cleaner "the Freeflight"

Svenska stonerkungar. Ett måste för fans av Kyuss, Monster Magnet, m fl.

En man med många motsägelser

text: Peter Sjöblom

Kanske dallrar den sägenstinna Louisiana-hettan över det lilla kollektivet i Hammond där en man i sina bästa år hukar över sin portabla hemstudio. Han drar några ackord på gitarren, harklar sig och börjar sjunga. Men det är inte blues med Mississippi skvalpandes i bakgrunden, utan små egendomliga poplåtar som fastnar på bandet. Man kan nästan tro att det är en darwinistiskt felande länk mellan Robyn Hitchcock och engelska 60-talspsykedelikerna Kaleidoscope som sitter där, med en del Syd Barrett i arvsmassan.

Damien Youths låtar är som gulnade fotografier från en annan tid. Men som det kan vara med gamla bilder, så blir de motsägelsefullt levande i nuet, med lite inlevelseförmåga. Ur gulheten sipprar färger fram, klara och fantasiegande som i en målning av Dali.

Jag blir inte förvånad när han på frågan om vad han skulle varit i en annan tid svarar, att han tror att han skulle varit familjens schizofrena lilla dotter på 1700-talet. Det är en motsägelser mot nuet. Och det är mycket som är paradoxalt med Damien Youth. Hans uppväxt inte minst.

– Jag växte upp i en liten stad i det amerikanska bibelbältet, berättar han, och uppfostrades av en strängt religiös mor och en syndig far som var besatt av döden. Det fick mig att börja skriva dels enkla eskapistiska folklåtar, dels låtar om kosmiska paradoxer. Uppträdandets konst lärde jag mig av de främsta i skräret: söderns predikanter! Och det var precis det jag uppfostrades till att bli – predikant!

Men nu det blev inte så. När Damien var femton år gammal var han på sin första konsert, med The Kinks. När han efteråt träffade Ray Davies stod det klart. Han skulle bli popstjärna!

Det där med stjärnstatusen kan kanske diskuteras, men klart är i alla fall att han – bortsett från ett oöverskådligt antal kassetutgivningar för ett tiotal år sedan – givit ut tre skivor på CD: *Bride of the Asylum*, *Sunfield* och *Songs from Black Tower*. Samtliga är mer eller mindre privatutgivna via Blackberry Records, och samtliga innehåller minnesvärda popsånger med känslomässiga språngskikt.

En platta som är redan snudd på legendarisk i undergroundkretsar trots att den ännu lämnat

demostadiet heter *Nevergreen* och är ett samarbete med Peter Daltrey som sjöng i Kaleidoscope.

– Jag kontaktade Edward Ka-Spell från Legendary Pink Dots för att höra om han ville producera den. Han verkade intresserad, men vi har inte kommit överens om något ännu.

Men hur kom du i kontakt med Peter Daltrey egentligen?

– Jag hade precis blivit frälst på Kaleidoscope och fortsättningsbandet Fairfield Parlour och ville veta mer om dem. Så jag kollade deras hemsida. Efter att ha läst allt som stod där började jag tänka på geniet som sitter i sitt hus och skriver sin livshistoria medan resten av världen hyllar Backstreet Boys. Jag började nästan gråta. Jag tittade på hans skivomslag och såg en ung, intelligent poet när en låt dök upp för mig – *The Boy with the Butterfly Shirt*.

Damien skickade den och andra låtar till Peter Daltrey.

– Jag hade läst vad han skrivit om en annan artist, Clifford T. Ward, och visste att han hade förmågan att *verkligt* höra musik. Så jag bad honom lyssna med samma känsliga öron när han lyssnade på min kassett. Han skickade tillbaka en hel recension på min musik!

Jämte solokarriären är Damien Youth – under pseudonymen Julian Starr – med i något han kallar "ett stort fett skämt!", Walter Ghoul's Lavender Brigade som närmast kan jämföras med XTC:s 60-talspastisch Dukes of Stratosfear, och kan höras på LP:n (just det, LP:n) *Walter Ghoul's Lavender Brigade Is Coming*.

– Först låtsades vi att det var gamla inspelningarna vi hade hittat en källare!

Dock är Walter Ghoul mest en charmig parentes i Damien Youths karriär. Det är hans soloplattdar som bär på den verkliga förtrollningen; det är de som lever paradoxernas spänningsfält, som får lyssnaren att med ryckad panna undra och roas.

Damien Youth

Damien Youth-skivor kan beställas från betsyblack@i-55.com,
eller blackberryrec@hotmail.com

Det gammaldags sättet med brev går också bra:

Damien Youth, P.O. Box 1763, Hammond, La. 70404, USA

NY SÖNDAG • "Nattåget från Prag"

Köp hos Din skivhandlare eller beställ från

Last Buzz Records 150:-

inkl. porto vid förskottslikvid till postgiro 8 91 07-7

Besök vår hemsida på: <http://lastbuzz.web.com> • E-mail: lastbuzz@web.com

Nyförpackad retro-rock

text: Thomas Olsson

Med spelningen på Sweden Rock Festival som höjdpunkten på bandets Europa-turné kommer nu äntligen Bigelf till Sverige. Med en Beatles-ande svävande i luften bjuder bandet på hammond- och mellotrondominerande toner.

Över en minst sagt knagglig telefonlinje når jag sångaren och keyboardisten Damon Fox, i en buss på väg mot turnépremiären i Finland. Som en extra bonus har de just hittat en ny basist i Repe Lumikumpu, vilket innebär en stor avlastning för Damon som själv stod för basspelet på nya plattan.

Innan jag hinner ställa första frågan drar han upp skillnaden mellan publiken i Europa jämfört med i hemlandet USA. Och konstaterar att Bigelfs framtid kommer att koncentreras till Europa. – Egentligen är marknaden kanske större hemma. Men allt går så trögt där, att hitta ut till sin publik känns väldigt svårt. Här i Europa verkar ni mer välkomna vår typ av rockmusik, intresset är större och ni européer uppskattar tung rock mer än vad jänkarna gör, säger Damon.

Bigelfs första platta, *Closer to Doom*, kom för några år sedan och innehöll en rykande retro-soppa där tonerna från Led Zeppelin, Black Sabbath och Uriah Heep inte gick att undgå. På nya plattan tar bandet ett steg åt sidan. Soundet är bredare och håller sig runt den progressiva rocken som kom under början av 70-talet med band som King Crimson, Atomic Rooster och Gentle Giant. Med en keyboard-dominerad ljudbild undvek vissa band de traditionella vägarna och skapade sig istället ett eget sound.

– Kul att du säger så, skrattar Damon. Det är exakt de referenserna vi har haft. Denna gång har vi försökt att tona ner Black Sabbath och kompani. Istället har vi försökt plocka lite från mer udda band som Pretty Things, Van Der Graaf Generator, The Move och givetvis min allra största inspirationskälla, The Beatles.

Att dra paralleller med John Lord (Deep Purple) när man diskuterar Damons keyboardspel kan lätt göras,

men lyssnar man lite mer koncentrerat dyker istället namnet Ken Hensley (Uriah Heep) upp.

– Åh, man tackar. Att du jämför mitt spel med en hjälte som Ken Hensleys kan jag bara buga för. Nämnar vi ändå mina idoler får vi inte glömma Vincent Crane från Atomic Rooster eller Kerry Minnear från Gentle Giant. Förresten gör vi en cover på en Atomic Rooster-låt på nya plattan, säger Damon. Covern är *Death Walks Behind You* och har även gjorts av de korthåriga pojkarna i Paradise Lost en gång i tiden.

Bigelf startade under början av 90-talet under den värsta grunge-eran då alla sa åt dem att låta som Pearl Jam. Men Damon och gitarristen Andy, som både gör musik och texter, vägrade att ge vika och debutplattan kom 1995. Men dök inte upp i Sverige förrän två år senare. Hur bandet sedermera fick sitt namn berättar Damon. – Från början hade jag tänkt att kalla oss Elf men fick då höra att Ronnie James Dios första band redan använt det. Men Elf ville jag ha kvar och la istället till ordet Big, säger Damon och skrattar.

Förutom det vanliga bandet finns även sidoprojektet, The Sunday Preachers, där låtarna går i popens tecken.

sverige
enligt
groove....

Alla KF:s skivbutiker
Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Blinda åsnan, Malmö
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten,
Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten,
Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & rock,
Helsingborg
Folk & rock, Luleå
Folk & rock, Lund
Folk & rock, Malmö
Garageland, Umeå
Get Back, Linköping
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Jukebox, Malmö
Kringlan, Södertälje
Lasses musik,
Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz,
Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Linköping
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutiken, Gävle
Skivbutiken, Sundsvall

Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhuset, Halmstad
Skivhuset, Malmö
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Halmstad
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder Cd, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Tropéz, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åkes video, Mariestad
Östmans musik,
Örnsköldsvik

göteborg
enligt
groove....

Andra Långgatans
Skivhandel
Armadillo
Barbarella
Bengans,
Centralen
Bengans,
Stigbergstorget
Blenda
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Buskers Javabar
Bönor och bagels
Café Fru Gredelina
Caféstugan
Cafeva
Café Napoleon
Café Vasa
CD-specialisten
Dirty Records
Espresso
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarn's haga
Fredmans
Gillestugan
Hagabion
Humanisten

Hängmattan
IT-palatset
Jacob's
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Johan Skoglund
Johanssons skåpmat
Jord
Kafe Japan
Karltext
Klara Kök och Bar
Krasnapolsky
Krokodilen
Kåren
Madhouse
Marilyn video
Vasagatan
Marilyn video,
Linnéplatsen
Marilyn video,
Karl Johansgatan
Marilyn video,
Vågmästarplatsen
Moms
MUG
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Satisfaction
Skafferiet
Skivfyndet
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Soundvision Fredsgatan
Soundvision Nordstan
Stadsbiblioteket
Tapas
Tre små rum
T12
Videohuset
World Music
Zenith

stockholm
enligt
groove....

Andreas skivor
Beckmans skola
Boutique Sportif
Café Soda
Café String
Café Tabac
CD-Collector
Cheers

Coffee cup
Estrad musik AB
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Glenn Miller Café
Got To Hurry Records
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/
Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar& Mat
Hot Wook Cafe
Hotel Lydmar
Hysj Hysj
Jam
Jeriko
jus Design Ab
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson
Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås
Restaurang
Marquee Records
Mellotronen
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Skärholmen
Mix Skivor Globen
Mix Skivor Solna
Mix Skivor Sollentuna
Mix Skivor Vällingby
Mix Skivor Haninge
Mix Skivor Jakobsberg
Nalen
Nitty Gritty
Norrlandskantin
Nostalgi palatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögräs Reasturang
Skivhuset
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Torsgatan 1
Tranan
Trix
Vilse i Garderoben

Allt går runt

text: Johnny Jantunen • bild: David Palmer

A Perfect Circle är ett amerikanskt band som innehåller bland andra Toolsångaren Maynard James Keenan och en musikalisk motor och låtskrivare vid namn Billy Howerdel. Han har tidigare arbetat med storheter som Bowie och Smashing Pumpkins.

– Jag har haft låtar klara i flera års tid, börjar Billy Howerdel berätta. Men de flesta som nu spelar i bandet har varit upptagna med andra projekt så A Perfect Circle har sakta formats till ett band under flera års tid. Vi har väl existerat i ungefär ett och ett halvt år på riktigt. Jag har känt Maynard sedan 1992 men han hörde låtmaterialet för första gången 1996 och undrade om han fick lägga till sång. Men han har ju varit upptagen med Guns 'n Roses och gitarristen Troy Van Leeuwen med Failure. Men idag är vi väldigt fokuserade kring A Perfect Circle och nya plattan *Mer De Noms*.

Du har arbetat med David Bowie?

– Jag var gitarrtekniker på hans *Outside*-turné. Sedan har jag spelat bas på en av hans inspelningar en gång. Allt detta var skitkul. Det är en fantastisk grej att arbeta med David. Enormt inspirerande. Jag såg honom live för ett tag sedan och han är fortfarande briljant.

Billy förklarar att livet känns härligt och han trivs enormt bra med att vara musiker i USA.

– Jag har rest runt världen i nästan 20 års tid. Turnerat med olika band. Det har varit väldigt kul och intressant. Idag är jag medlem i ett fantastiskt band. Det känns som en milstolpe och jag är väldigt nöjd med allt.

Mer De Noms är vacker, vemodig och kraftfull på ett nästan tidlöst sätt. Väldigt egensinnig utan att vara det minsta svår och det känns som att det kan bli något väldigt stort.

– Vi har fått otroligt bra respons! De senaste veckorna har varit överkliga. Det verkar som att väldigt många är intresserade av oss. Låtarna har börjat köras på radio. Det verkar som att det har hänt någonting.

– Vad beträffar låtskrivandet och vårt sound så finns det ingen speciell hemlighet. Jag skriver musiken och Maynard texterna. Musiken går på känsla och flödar ur oss. Så det är svårt att peka på någonting speciellt. Jag är tacksam över att få arbeta ihop med så många duktiga musiker och alla tillför en väldigt viktig del. Det är så det ska vara.

Jag frågar om hur bandnamnet och omslaget uppkom. – A Perfect Circle är ett namn som känns rätt. Bandet ska ha en snygg logga tycker jag. Personligt, så att det syns att

A Perfect
Circle

det är vi och inget annat band. Tecknen har jag hittat på själv. Jag tycker att de passar in i helheten.

På ett utskick från skivbolaget poängteras att ni inte står för någon religion. Varför?

– Jag vet inte riktigt varför det blev så. Jag är intresserad av spirituella saker men det har ingenting med bandet att göra. Jag kan kanske bli inspirerad av sådant på ett indirekt vis. Jag är intresserad av energier som man får av andra människor. Jag har också mediterat en del men gör det inte just nu. Men det skulle verkligen behövas när det händer så mycket runtomkring mig.

Vad tycker du om dagens hårdrocksscenen?

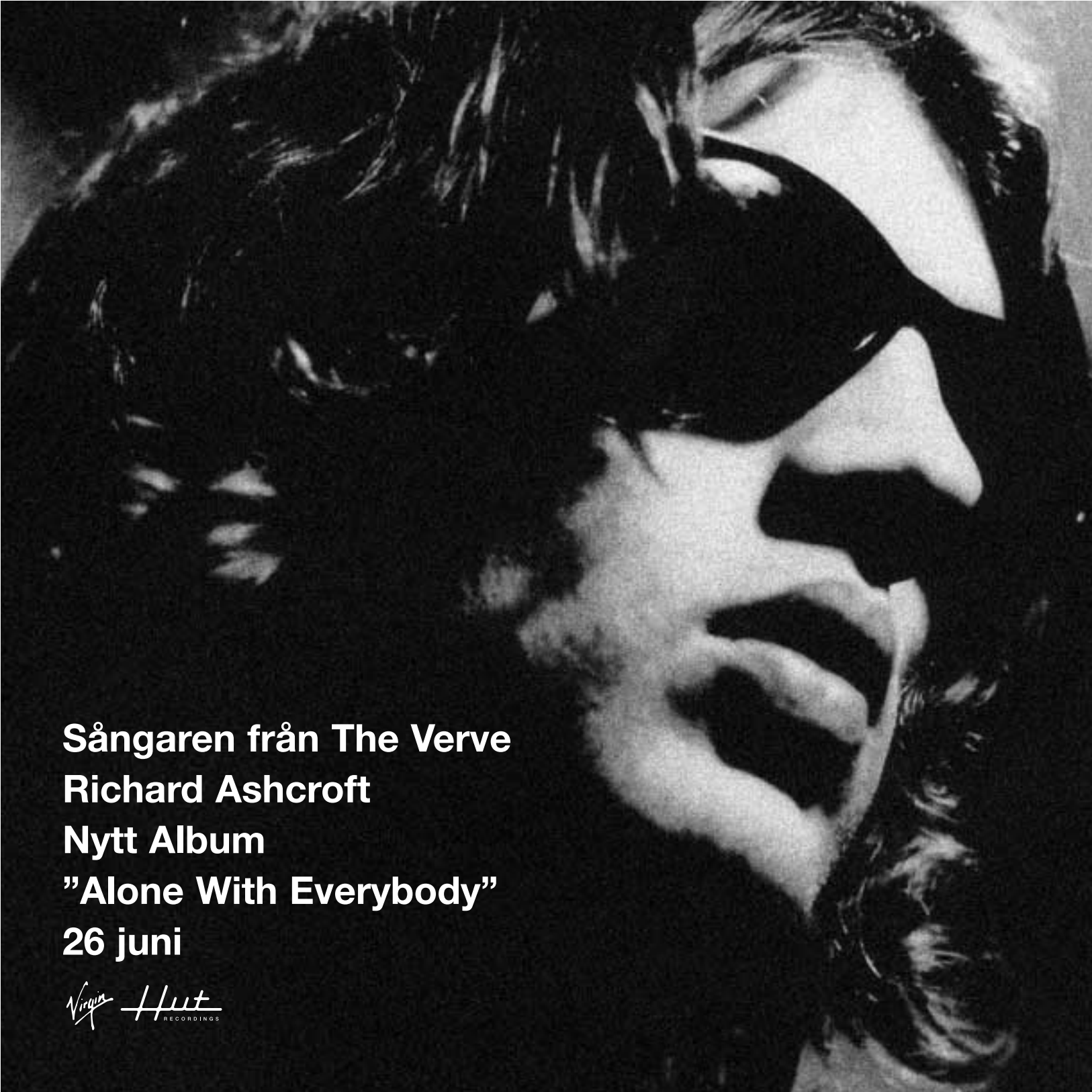
– Det finns inte så mycket som intresserar mig. Det verkar som att många vill visa hur tuffa de vill vara. Då tycker jag en massa kreativ energi går förlorad till att man ska upprätthålla en attityd. Med den inställningen försvinner också passionen. Däremot uppskattar jag band som Nine Inch Nails som också är tunga.

Jag undrar vad Billy vet om svensk musik. Han funderar länge och säger till slut uppgivet att han inte kan komma på något alls. Då berättar jag för honom att Sverige är en storexportör av musik till andra länder.

– Oj då! Jag har ju till och med varit i Sverige och inget vet jag.

Sedan kommer en relativt obligatorisk kommentar.

– Jag var väl förblindad av alla vackra svenska flickor!

A high-contrast, black and white close-up photograph of Richard Ashcroft. He is wearing dark, wrap-around sunglasses and has his head tilted slightly to the right. His hair is dark and messy. The lighting is dramatic, with strong highlights on his face and deep shadows elsewhere.

Sångaren från The Verve
Richard Ashcroft
Nytt Album
"Alone With Everybody"
26 juni

Virgin *Hut*
RECORDINGS

DIVERSE ARTISTER

"Kozzmozz – Spread the K..." Music Man/Goldhead

En samling hård techno och electro, men ändå rätt varierad: artister från både Tyskland och Detroit samsas, från skivbolag som International Deejay Gigolos, Tresor, 430 West och Transmat, bland andra. Det är hårt, men det blir aldrig så tråkigt monotont att det inte funkade på en hemmastereo. Också överraskande är att de mer electro-doftande spårarna undviker de värsta Kraftwerk-likheterna. En bra sammanfattning av vår techno är idag.

Henrik Strömberg

DAVID HOLMES

"Bow Down to the Exit Sign" Go Beat/Universal

Tre år av väntan, och så kommer den äntligen, David Holmes nya platta. Oräkneliga kubikmeter har flutit under många broar, man undrar vad han gör nuförtiden, vad jobbar han med? Eller snarare *vem* jobbar han med? Överraskningarna låter inte vänta på sig. Den förste som dyker upp är icke helt obekant Bobby Gillespie. Sedan paraderar Martina "Tricky" Topley-Bird, David "Bond" Arnold och Jon "Blues Explosion" Spencer förbi. Alla har satt tydliga spår i detta storverk som egentligen var ämnat som filmmusik till ett manuskript som den minst sagt pretentiöse David skrivit själv. *Bow Down...* är en kakafoni av 60-talsflut i närheten av Doors mixat med klassisk 70-talsrock à la Stones, grooviga beats, vassa skrik och ljud. Och det är hur bra som helst. Det är absolut inget vi inte hört förr, Primal Scream började uppfinna just detta för tio år sedan, men om man gör det med sån stil som Holmes är det bara av godo. Något säger mig att om inte Scream hade haft såna Atari Teenage Riot-komplex skulle deras *Exterminator* låtit såhär.

Pigge Larsson

JURASSIC 5

"Quality Control"

Interscope/Universal

Denna röststyrda funkhiphop är överfull av rytmer och harmonier som svingar sig som Tarzan i lianerna. Kvaliteten är det inget fel på, men det låter lite tråkigt i längden. Jag hade önskat variation, då hade *Quality Control* varit grym.

Gary Andersson

KINGS OF TOMORROW

"It's in the Lifestyle"

Distance/Goldhead

Med rötterna i hiphop och en känsla för bumpande bas insåg producenten Sandy Riviera att han var tvungen att göra egen musik. Debuten är fylld av skön house med stora inslag av disco. Den sammanhållande länken är bas som sprider sig likt glödgade mikrovågor. *It's in the Lifestyle* snuddar ibland vid

musiker-runk, men den moderna och livsbejakande uptempo-disco som dominerar kan jag inte få ur skallen. *My Love is Real* är årets danslåt med handklapp, plockande funkgitarr och stor soulröst tillhörande Janet Vankline. Japp, du hörde rätt: *My Love is Real* är årets danslåt. Tro mig, mannen.

Björn Magnusson

KID ROCK

"The History of Rock"

Lava/Atlantic/Warner

Ta alla de största ackorden och hiphopbeatsen, alla de grävsta överdrifterna både musikaliskt och textmässigt, visa fingret så ofta du kan, ha med en dvärg i "bandet" och du kan bli Kid Rock också. Konstigt nog gillar jag ändå *The History of Rock*. Det rockar även om det mesta är poser.

Gary Andersson

AND YOU WILL KNOW THEM BY THE TRIAL OF DEATH

"Madonna"

Domino/MNW

Dessa engelsmän lilar postpunk så det står härliga till. De river och sliter sig igenom låt efter låt. Och lyckas fånga ett anslag av ypperliga melodier mitt i allt gitarmangel. Man skulle lite fullt kunna kalla AYWKBTBTOD för ett indie-rockband som försöker låta Sonic Youth-rockiga, men det är faktiskt mer raffinerat än så. Rundgångsgitarrer och burkiga trummor går tillsammans med hiphopbeats och distad sång. Detta kan mycket väl vara en av de mer intressanta skivor som släpps i år. Kanske kommer nästa nya våg att vara indie och då är AYWKBTBTOD först.

Per Lundberg

CEMETARY

"The Beast Divine"

Century Media/House of Kicks/MNW

Sedan begynnelsen 1992, har jag haft ett gott öga till Mathias Lodmalm och hans kollegor i Cemetery. Från deathmetal-perioden till övergången mot den gotiska metallen. Efter några utmärkta plattor, *Black Vanity*, *Sundown* och *Last Confession*, i slutet av 90-talet tillhörde Cemetery eliten inom gothicmetal. Men sen ville Mathias utforska nya marker. Gitarrerna byttes ut mot synthar, namnet ändrades till Sundown, och musiken drogs åt ett naket kallt industrisound. Musiken kändes som seg electro-goth som fastnat i kvicksand. Inför uppföljaren *Glimmer*, hoppade basisten Johnny Hagel (ex Tiamat) av och plattan gick vilse i den tekniska samplings- och programmeringsdjungeln. På nya plattan är man åter inne på gotisk metall och gitarrerna är tillbaka, tyvärr känns musiken oangelägen och låtmaterialet fantasilöst. Det verkar som om Fågel Fenix (ritad av Kristian Wählin) bränt upp sig själv och uppstått för sista gången.

Thomas Olsson

Album

WHITNEY HOUSTON

"The Greatest Hits"

Arista/BMG

Whitney Houston har sedan debuten för femton år sedan varit en av vår tids största och viktigaste artister. Och det påståendet har ingenting med kommersiella framgångar att göra. Det handlar bara om soulmusik som för det mesta varit lika fantastisk och livsviktig som den Aretha, Marvin eller vem man nu än föredrar att jämföra med, en gång skapade. Whitney är inte vår tids Aretha – hon är Whitney – men om man ändå skulle få för sig att göra en jämförelse med det sena sextioalets soulrothning skulle resultatet långt ifrån bli besvärande för henne. *Greatest Love of All*, *All the Man That I Need*, *I Will Always Love You*, *All At Once* och *Didn't We Almost Have It All* är en precis lika enastående samling sagolikt vackra ballader som *Angel*, *Ain't No Way*, *Call Me*, *Prove It* och *(You Make Me Feel Like) A Natural Woman*. Och en mer intelligent och kärleksfullt gjord samling med Whitney än den här hade inte skänkts för sig bredvid Aretha-boxen i skivhyllan.

Nästan all musik på den här dubbel-CD:n är så makalöst bra att jag egentligen helst vill ignorera de invändningar jag har mot skivans utformning och bara fortsätta att frossa i superlativ. Fast det går inte riktigt att komma ifrån att det faktiskt hade kunnat bli ännu bättre om låtvalet hade korrigerats en smula (*You're Still My Man* skulle naturligtvis varit med), texthäftet varit mer innehållsrikt och framförallt om låtarna placerats i kronologisk ordning – istället för en ballad-skiva och en uptempo-skiva. Men när man lyssnar på musiken så framstår det där trots allt som marginella invändningar. Båda skivorna är ju strålände.

Whitney har gjort långt fler odödliga ballader än vad jag orkar räkna upp. Tillfällena då hon sänkt sig till att göra kraftballader har däremot varit försvinnande få. Det är egentligen bara *I Learned From the Best* och det olympiska haveriet *One Moment in Time* som fläcker ner den i övrigt lysande samling sånger som den första skivan utgör. Den alltså vackraste inspelningen som gjorts av *Greatest Love of All* är hennes kanske allra största ögonblick, ett majestätiskt mästerverk om att lära sig att älska sig själv och en av 80-talets bästa singlar strax efter *Absolute Beginners*.

Medan balladerna är helt tidlösa så vittnar musiken på den dansvänliga skivan ganska tydligt om vilka soulpoker den gjordes

under. Det här betyder dock inte att de äldre låtarna skulle låta daterade (okej då, *So Emotional* är hopplöst fast i 80-talet). Istället visar det bara hur Whitney lika naturligt hörde hemma i sin musikaliska samtids för femton år sedan som hon gör idag. Världshiten *I Wanna Dance With Somebody (Who Loves Me)* och Jellybeans 80-talsdiscorökare *Love Will Save the Day* var suverän soulmusik 1987. De är inte sämre idag. Och på fjolårets kanonsinglar *It's Not Right But It's OK* (det kanske bästa Rodney Jerkins gjort) och *My Love is Your Love* (det kanske bästa Wyclef gjort) brilletrade Whitney med hypermodern r'n'b som tystade de som eventuellt tveklade på att hennes storhet skulle följa med in i 2000-talet.

Det finns tre nya låtar på *The Greatest Hits*. En av dem förtjänar verkligen att nämnas i samma andetag som hennes tidigare klassiska ballader. *Same Script, Different Cast* är varken mer eller mindre än fantas-

tisk. Textmässigt känns den här duetten med Deborah Cox som en mörkare och något bitter kusin till Brandy och Monicas *The Boy is Mine*. Whitneys man har lämnat henne för Deborah och Whitney uppmärksammar Deborah att njuta av förhållandet så länge det varar för också hon kommer förr eller senare att bli sviken av honom – som om allt bara

vore ett filmmanus som spelades in på nytt med Deborah i Whitneys gamla roll. "This is a retake of my life. I was his star for many nights. Now the roles have changed and you're the leading lady in his life. Lights! Camera! Now you're on. Just remember you've been warned. Enjoy it now, cause it won't last. Same script, different cast". När dramat är över lämnar vi biosalongen gråtandes.

De två andra nya låtarna är, liksom nyinspelningen av *If I Told You That*, inte lika oumbärliga. Synd att hennes cover på Primal Screams *Higher Than the Sun* aldrig kom med på albumet. Den hade säkert varit hur bra som helst (okej, jag ljugar, hon har inte spelat in den, men hon borde ha gjort det). Samarbetet med Q-Tip och Raphael Saadiq kunde däremot gärna fått resultera i något bättre än *Fine* som otivelaktligen är bra men inte riktigt lyckas imponera på ett album som innehåller så mycket fantastisk musik som det här. Och så har man ju rätt att ställa höga krav på någon som praktiskt taget är en gudinna. W-H-I-T-N-E-Y. I wanna get involved with you.

Thomas Nilson

OXES "Oxes"

Monitor/Southern/Border

Hade King Crimson varit en instrumental hardcoretrio under ledning av Captain Beefheart hade de kanske låtit som Oxes. Och med tanke på King Crimson's senaste katastrof till skiva så föredrar jag helt klart Oxes med deras stökiga takter och bruffliga sound. De smickrar inte lyssnaren med melodiskt finputs, men belönar gärna den som antur utmaningen att lyssna.

Peter Sjöblom

THE CULT

"Singles 1984-1995"

Beggars Banquet/Playground

Under 80-talets svartrock-period hade jag tre hjältar, Ian Astbury (The Cult), Andrew Eldritch (Sisters of Mercy) och Carl McCoy (Fields of the Nephilim), men störst av alla var The Cult. Sedan bandets tidiga post-punk-dagar i början av 80-talet till den pinsamma konstellationen Holy Barbarians och den mer lyckade Coloursound i slutet av 90-talet, har jag följt deras vägar. När jag nu febrilt går och väntar på Ian Astburys utlovade soloplat-ta dyker plötsligt denna singelsamling upp. Varför? Med låtar nästan identiska med *Pure Cult For Rockers* (förutom tre) som kom ut 1993, luktar det bonnfångeri lång väg. Men för den oinvidige är det rena skattkistan. Från bandets tidigt primitiva post-punk sträcker plattan sig över gothrocken, bikerrocken med Rick Rubin vid spakarna, till rockplattan *Sonic Temple*, vidare mot den arena-rockande *Ceremony* fram till den slutliga tidsanpassade get-plattan. Hits på hits radas upp. Billy Duffys vinande gitarrspel och Ians oslagbara röst och känslan för bra rocklåtar bevisar att världen en gång tillhörde The Cult. Men sagan verkar inte vara slut, nu ryktas det att bandet, efter förra årets succéartade spelningar i USA, snart ska in i studio och jobba på ett nytt album.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER

"Gilles Peterson: Worldwide"

Mercury/Universal

Gilles Peterson är killen som hittade på begreppet acid jazz. Han startade bolaget med samma namn för tolv år sedan, året efter drog han igång Talkin' Loud, och sedan dess har han varit en stor profil inom (acid) jazz, modern dans och allt däremellan. Genom åren har han varit en eftertraktad DJ vid sidan om skivbolagsarbetet, och nu senast har han haft sin egen show på Radio One, ett program som gjort gästspel i bland annat RadiOslo och Radio Montecarlo, och det är detta program som det här dubbla mixalbumet är uppkallat efter. Han har hjälpt fram artister som Galliano, Roni Size, Masters @

Work och Incognito och gjort radioreportage om Sun Ra, Daft Punk, Lee "Scratch" Perry, Photek och LTJ Bukem. Den ende svensk som möjligen kan mäta sig med Peterson är Mats Nileskär. Allt det där ger en god fingervisning om vad plattan innehåller. CD 1 är jazzbetonad och inleds med Sarah Vaughn och avslutas med Herbert, medan CD 2 som är mer dansinriktad innehåller Roy Ayers, Jil Scott och ett lysande spår av Polar. En salig blandning som fullkomligt strålar av soul!

Pigge Larsson

PER-HENRIK BEISCHER

"Vad fint du spelar"

Stuka Records

Först verkar han vara ännu en av alla visrockare som vill skildra den tristmugna vardagen med tompat i brist på bättre och tråkiga kabel-TV-program. Och visserligen är det det Per-Henrik Beischer gör, men det är något skumt med sättet han gör det på. Han halvt sjunger, halvt pratar med en lätt nasal, vinglig röst, som en småstads-Gordon-Gano. Texterna beskriver på ett lite egendomligt skruvat sätt, låtarna linkar fram i motsägelsefullt dur bland brustna harmonier och krökta ackord, med en stämning av Prozac, otömda askfat och obäddad säng. Bitvis intressanta brott mot genrens mest stereotypa konventioner. (Beställes från skivbolaget via bjorn@tiab.com.)

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Ska Box Set, Volume 2"

"Trojan Dub Box Set, Volume 2"

"Trojan Jamaican Hits Box Set"

"Trojan 'Tighten Up' Box Set"

Trojan/Border

Jättelik är bara förnamnet. Jamaicas låtskatt är nämligen så omfattande att man baxnar. Det bevisar den brittiska etiketten Trojan som lagom till sol och sommar ger ut ytterligare fyra boxar, som vardera rymmer 50 högklassiga låtar fördelade på tre skivor. Det betyder att bolaget nu har kommit upp i hela 16 läckert färgade små pappaskar som sammanlagt innehåller gigantiska 800 låtar!

Liksom tidigare känns urvalet både välbalanserat och vettigt där nödvändiga klassiker blandas med svårfunna spår och mer obskyra singelbaksidor. De fyra boxarna spänner över artister som Derrick Harriott, The Uppsetters, Lord Tanamo och King Tubby, Junior Byles, Augustus Pablo och John Holt. *Jamaican Hits* innehåller massor av kanonlåtar inspelade mellan 1960 och 1973 medan *Tighten Up* består av material från en serie samlingsalbum som åren kring 1970 hjälpte till att sprida populära singelspår.

Den enda nackdelen med alla boxar är den gigantiska mängden material. Det är svårt att få en överblick och man drunknar

nästan! Men det är ju liksom meningen med den här formen av kulturgärning. Den som vill bekanta sig med serien utan att köpa rubbet av de planerade 20 utgåvorna kan med fördel börja med de allra bästa. Nämligen *Trojan Rocksteady Box Set*, *Trojan Ska Box Set* eller kanske bästsäljaren *Trojan Lovers Box Set*.

Det här handlar om ren glädje!

Robert Lagerström

EMINEM

"The Marshall Mathers LP"

Interscope/Universal

Måste erkänna att jag gillar Eminem, hans gnälliga röst, hans lagom fejkade upproriskhet tillsammans med Dr Dres tajta grooves. Han är fortfarande en seriefigur för mig men han är rolig och låtarna sätter sig även om en del av materialet återanvänts från förra plattan *The Slim Shady LP*. Kul för stunden i alla fall.

Gary Andersson

KEN

"Mitt hem blir ditt hem"

EMI

Bakom den oborstade ytan har Ken Ring en talang som inte går att dölja. Efter de svallvågor som tog Ken till en förhållig nivå i det royalistiska folkhemmet har han koncentrerat sig på musiken. *Mitt hem blir ditt hem* är följaktligen ett mastigt dubbelalbum där det med fördel hade kunnat rensas en aning. I sin iver att ge oss svennar en inblick i det riktiga livet i förorten blir Ken ibland övertydlig och skriver oss på näsan. Jag kan förstå tanken med att försöka väcka tröga politiker och en grå massa som slumrar i en fantasivärld där Sverige är ett Nirvana, men vältrandet i socialporr dras ett varv för långt. Trots mina invändningar är *Mitt hem blir ditt hem* i sina bästa stunder oomkullrunkeligt bra. *Vi bazzardom*, där Ken tar med sig sin kanske hårdaste polare Ayo, är diamanthård. *Situation Stockholm* är en direkträff i riksdagshuset och *Ken vs Eye-N-I* har ett nitroglycerin-flyt i rappen där duon visar att de har några av hiphopsveriges vassaste tungor.

Björn Magnusson

THE DRUM

"Diskin"

Mantra Recordings/Zomba

För att markera en förändring tar The China Drum och slopar den geografiska referensen, och blir The Drum. Detta blir egentligen en parentes, för oavsett om man har en relation till China Drum eller inte tror jag att *Diskin* kommer att fungera som glädjekälla med sin fräschör och potential. Soundet lyckas smälta ihop till en fungerande kombination av punk, rock, dans och industri. Det känns aldrig förutsägbart, även om en viss monotoni finns här; dock relevant och nödvändig i kontexten.

När kanske inte de riktiga höjderna vid den första lyssningen, men kan man ge *Diskin* tid, så är det väl värt den.

Magnus Sjöberg

LINVAL THOMPSON

"Ride on Dreadlocks 1975-77"

Blood and Fire/Playground

Blood and Fire fortsätter tappert att plocka guldkorn ur reggaens gyllene 70-tal. Här kommer en serie låtar från dancehall-sångaren Linval Thompson som tidigare inte funnits på CD. Som så mycket av 70-talsreggaen har den en stark andlig innebörd, inte bara i texterna utan lika mycket i själva soundet. Det enda störande med plattan är väl egentligen att man inte kan välja att höra antingen originalversionerna eller dubversionerna, eftersom de i samtliga fall ligger som samma spår.

Peter Sjöblom

ANTILOOP

"Fastlane People"

Stockholm Records

Antiloop gör skidresetechno med slingor som blandar Jean-Michel Jarre och eurodisco. Antiloop gör på *Catch Me* med rapparen Timbuktu ett försök att visa att "vi säljer trucklastar med skivor men är ändå nere med underground-hiphop" som funkarna ganska bra men är aningen uddlös. Antiloop har även en mer tilltalande sida där de blandar breakbeats och fluffig techno. I landet mellan Underworld och Prodigy landar *So Good*, *Fastlane People* och *Speak n' spell*. Där skönjer i mina öron Antiloop framtiden.

Björn Magnusson

UP, BUSTLE AND OUT

"Master Sessions 1"

Ninja Tune/Playground

Cool musik för coola människor – nappar du? *Master Sessions 1* innehåller vinylkaster, saxofonsolon, tunga orglar, triphopbeats, tvärflojt, publikjubel, latinorytmer, munspel, flygplansmotorer, nattklubbsröster och mariachigitarrrer. Vad mer behövs? Inget tycker jag.

Gary Andersson

SIMON FISHER TURNER

"Travelcard"

Sulphur/import

Det är svårt att få något grepp om SFT:s *Travelcard*. Simon Fisher Turner har haft en lång och brokig karriär inom film och musik, och element från både pop- och rockmusik kan höras i dessa åtta filmmusikliknande låtar – några är svävande ljudlandskapstycken, andra har en mer traditionell uppbyggnad. Det hörs att Robin Rimbaud har producerat och varit med och skrivit materialet på plattan, de mer ambienta låtarna har en typisk Scanner-känsla i tonen. Skivan är snyggt och kompetent gjord, men det är svårt att hitta något på den som riktigt engagerar.

Henrik Strömberg

Album

QUEEN ADREENA "Taxidermy"

Blanco Y Negro/Warner

Smaka på namnet, Daisy Chainsaw. Mmm, Daisy, känns sprött och ömtåligt medan Chainsaw för tankarna mot massaker och ter-ror. Under detta namn dök gitarristen Crispin Gray och sångerskan Katrína Garside upp under början av 90-talet och rörde runt i grunge-grytan. Crispins taggiga gitarrspel och Katrinas minst sagt originella sångstil tillsam-mans med bandets trash/punk-stil gav en viss hype och singeln, *Love Your Money*, är fort-färande en bra låt. Men framgången har sitt pris. Utbrända och less på hela rockcirkusen flydde Crispin och Katrina så småningom ut på landet. När de nu kommer tillbaka är bat-terierna fulladdade med en musikalisk mix som känns mer mogen och angelägen. För även om gitarren fortfarande är lindad med taggtråd är inte taggarna lika vassa och Katrinas röst inte fullt så desperat. Men vad som verkligen berör är den vibrerande nerv som lurar i musiken. En upplevelse som jag ytterst sällan får, senast var nog på första Korn och en gammal PJ Harvey-platta, känns-lan av att musiken skärs itu, slits i stycken och kastas omkring. Oborstad rock, krängan-de rytmer, triphop och drömska experiment, balanserande på en knivsegg. Låtarna känns tidlösa och tangerar stundvis atmosfären i ett avsnitt av Twin Peaks. Melankolin sveper fjä-derlätt över golvet för att i nästa stund mas-sakreras av den blodiga motorsågen. En av årets absolut bästa plattor. Bandet spelar på Hultsfredsfestivalen och borde vara ett måste.

Thomas Olsson

KAAH "Soulrebell"

BMG
Jag är lycklig, sådär riktigt genomlycklig som man inte tror finns. Jag har nämligen fastnat i en fantastisk värld. Kahhs musikaliska värld. Den är kärleksfull och vacker, vackrare, vackrast. Så länge musikbranschen (över)befolkas av normalbegåvade mediekåta wannabees kommer en artist som Kaah alltid att vara efterlängtd. Med en väl utvecklad känsla för rytmer, melodier och nakna texter framstår han som 2000-talets lysande soul-stjärna. Och så sjunger han som en gud också. *Soulrebell* består av sex underbara stäppspår som Erik Gadd eller Stephen Simmons önskar de kunde komma upp med, plus fem spår som är avsevärt bättre än så. Den flärdfria kärleksförklaringen *Gör va' du gör*; långa, intensiva Prince-tryckaren *Även om jag tycker om dej*; (*Det finns*) *Ingen kärlek kvar* med sina klara sociala kommentarer som är mer pregnanta än hundra politiska manifest tillsammans; och plattans två ädla

juveler: singeln *Kaahlla mej* och *Mamma & Jesus*. Båda hemsöker mig med sin övernatur-liga rymd, både musikaliskt och idémässigt. Även om (eller kanske på grund av) texternas rättframma och öppna karaktär drabbar de mig mitt i känslacentrat. Det finns inget skydd. Och en textrad som "Jag vet ingenting om Jesus, eller vad han sa/men det var nån som berättade att det han stod för det var bra" känns aldrig mesig. Och "Kalla mig inte svenne/kalla mig inte svartskalle.../För då ger jag inget svar" borde finnas med i vårt lands nationalsång. Sa jag förresten att Kaahs musik är otroligt vacker? Kärlek.

Gary Andersson

THE BAPTIST GENERALS "Dog"

Munich/Playground

Ibland undrar man hur rymlig en genre kan vara. Hur många band får plats innan det blir fullt? Det är trångt i lo-fi-ladan, inte minst av en massa lycksoökande eftersläntare, men ibland tränger sig någon in som har lyckan med sig redan från början. C.S. Flemmons skriver låtar som inte är lika ironiska som U.S. Saucers eller lika modstulna som Will Oldhams; han ylar som jucken hos en bort-glömd kentuckiansk banjopicker, glömsk för omvärlden medan hans Baptist Generals skramlar och hamrar och rosslar akustiskt i bakgrunden. Det är rubbad musik från ett Amerika som inte funnits på hundra år eller mer men som fortfarande lever i Flemmons huvud. *Dog* borde vara en omöjlighet, ett an-kronistiskt felslut. Eller för att låna ett citat om plattan: "Den låter som om den hittats i ett dike, fast vid regnbågens slut".

Peter Sjöblom

STACEY EARLE "Dancin' with Them That Brung Me"

Gearle/Border
Visst har Steve Earles syster kraft nog att stå på egna ben. Det bevisade hon redan med debutalbumet *Simple Gearle* från 1998. Här lämnar hon de mest sparsmakade och dystra tongångarna för ett rappare handlag – men samtidigt som skivan är lättare att ta till sig låter Earle något mindre egensinnig och mer lik sina kvinnliga kollegor i folk/singer-song-writer-branschen. Men det ska inte förnekas att hon ändå har skrivit ett knippe starka låtar och fått ihop en bra platta.

Robert Lagerström

TURBONEGRO "Hot Cars & Spent Contraceptives"

Bitzcore/House of Kicks/MNW
Först känns det punk men vid närmare lys-sning är det kanske inte det ändå. Även om punken alltid är med som grundsten smyger det sig in lite rock och hardcore och även lite trall. Men med en Sex Pistols-cover och en del Ebba Grön-liknande intron så kan det väl

inte gå fel. Harry Negers röst ändras efter låtarna beroende på vilken "smygstil" den har. Från pubertets-pojke till greve Dracula. Som sagt, skivan *Hot Cars & Spent Contraceptives* är en salig blandning av allt som norska Turbonegro har lyckats bra med. Precis som Kinder-övertaskningar. Man kan inte riktigt sätta in den i ett speciellt fack, men ...ja... Heja det arga Norge (lite småsura är de i alla fall)!

Tove Pålsson

LIBERATOR "To Much of Everything"

Burning Heart
På sitt tredje album har Malmöbandet till stora delar reinkarnerats till Blur anno *Modern Life is Rubbish*. Liberator började redan på föregångaren *Worldwide Delivery* dra åt mer new wave-baserad ska, vilket visa-de på en vilja att utvecklas. Ställningen som ett av Sveriges bästa partyband cementeras på nya *Too Much of Everything*, där också klassisk rock-boggie blandas in utan att det känns trist. *Get Yourself Together*, som är ett av plattans starkaste spår tillsammans med inledande *Everybody Wants it All*, visar att Liberator gärna utforskar musikhistorien på samma sätt som bolagskollegerna Monster.

Björn Magnusson

CLAES PIHL "Jag skulle ha lyssnat på Kvällsekt"

Last Buzz/Border
Claes Pihl ser sig omkring i korsningen där svensk visa och soft rak jazz möts. Det råder ingen tvekan om vart han är, däremot om det är just här han vill vara. Plattan känns musi-kaliskt lite villrådlig, som en vagare variant av Stefan Sundström eller Wille Crafoord. Sång-melodierna känns tveksamma, och som för att kompensera för detta överartikulerar Claes Pihl lite väl mycket. Men där det kan verka tveksamt musikaliskt kan det bitvis vara ele-gant textmässigt, när det som först kan tas som nödrim blir självklara och geniala. Sammantaget blir det dock väl lite konkreta konturer för att kännas habit och hett.

Magnus Sjöberg

QUEENS OF THE STONE AGE "R"

Interscope/Universal
Efter Kyuss bröt upp 1995 bildade Josh Homme Queens of the Stone Age. Namnet tog han för att reta homofobiska rednecks som alltid stod längst fram på Kyuss spel-ningar. Och det är betydligt mindre muskler och mer variation i Queens... musik. Mer popmelodier än Sabbathriff och det känns skönt för stonergeren har verkligen slagit knut på sig själv. *R* är en platta med humor. Mark Lanegan från Screaming Trees gäst-sjunger på ett par spår och kanske hjälper han till att skapa den lite loja, tillbakalutade

men ändå lättsamma stämningen. Ibland hörs ekon från Hawkwind, ibland låter det punkigt, någon låt är powerpoppig. Det låter däremot aldrig som Kyuss. Queens of the Stone Age förtjänar en alldeles egen plats i ökenolen.

Karin Lindkvist

HOSTED BY ROBIN "Wake Up Zebulon"

Wake Up/Sony
Hosted By Robin är ett projekt med musik mest av Magnus Carlsson som också teckna-de figuren Robin. Projektet inhyser ett antal svenska sångare, bland dem Patrik Arve, Governor Andy och Soundtrack-Ebbot. Freddie Wadling sjunger på Nick Cave-bluesi-ga *Local Maniac Lumberjack*, och därmed gör han öppningslåten till det överlägset bästa på plattan. Den övriga blandningen av exempelvis calypsotoast, fejkad bossanova och tradjazz är inte mer än en axelryckning.

Peter Sjöblom

TEXT "Same"

Desperate Fight
Drygt två minuter in på Texts debut har de avverkat hardcore-a capella, gospel och krit-vit reggae. Text gör mig helt mällös, vilket jag förmodar är ett av deras mål; att förvirra och göra lyssnaren osäker på vad hon egentligen har i sina öron. Text är en löst sammanhållen grupp där trummisen David Sandström, som tidigare var med i Refused, är mest känd för den breda massan. Arbetet med skivan tog också sin början när Refused skissade på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar. *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss* är under drygt tre minuter på vad som skulle bli slutet för Refused och mynnade ut i *The Shape of Punk to Come*. Text har material för en hel karriär och är på sina ställen fragmentarisk stämningsmusik men innehåller också platina för mer renodlade popnördar.

Avril gillar ljuva stråkar och distade ut-och-invända beats. Det gör jag också, och faller därför pladask för EP:n *Now It's Spring* från **F Communications** (Playground). Avril ömsom sjunger ömt, viskar nära eller pratar genom en dålig telefonlinje, och även om hans texter om längtan kanske är både inkoherenta och banala så sjunger han dem så bra att det inte gör något. Lyssna på pop-mästerverken *Velvetblues* och i synnerhet *The Big Wheel* och övertygas du också.

Från lilla stockholmsbolaget **Kodoish** (Kompakt) kommer en informationsfri tolvå, *Mr. Universe*, av **Tomas Kanerva** (och **Petter Jangenäs**). Ultraminimalistisk techno liknade Plastikmans Concept 1-projekt eller *Consumed*-album. Trots att det inte finns en tillstymmelse till långsamma svepande ljud har musiken ändå en ambientkänsla över sig. Första spåret är sublimt, de andra tre kommer inte riktigt upp i samma klass. Hur kan något så minimalt ändå låta så varmt?

Henrik Strömberg

Det nya engelska bolaget **Nebula** inriktar sig på dansgolven med en gång och släpper som sin fjärde tolvå *Love Bug* med **Ramsey & Fen** (Virgin). God hjälp har de av Lynsey Moore på sång som lyfter denna breakbeatblandade vokalhouse till en helt acceptabel nivå. Kan bli en plåga om det vill sig.

Björn Olsson presenterar genom färiska göteborgsbolaget **Steady Recordings** sitt nya projekt, kvartetten **UPA** som debuterar med en självbetitlad tolvå. De spelar en psykedelisk jämntjock instrumentalrock som kanske inte går till eftervärlden som det mest upplyftande, utan snarare känns gubbtrott. Lite intressantare är dock Torsten Larssons mörka houseremix, och framför allt bjuder de två suggestiva mixarna av Jor-El och Zeke Schön på sköna 80-talsinspirerade breaks med en fet bubblande känsla.

Pigge Larsson

THE NO WTO COMBO

"Live From the Battle of Seattle"

Alternative Tentacles/MNW

"Produced by necessity". "Recorded live surrounded by cops & tear gas". Det har aldrig funnits någon gräns för hur teatralisk den forne Dead Kennedys-sångaren Jello Biafra tillåter sig att bli. Om Stålmannen bytt ut sina storslagna republikanska patriotklyschor mot Biafras radikala samhällsomstörtande Robin Hood-idéer, hade han flugit världen runt med ett rött "DK"-märke på en svart T-shirt istället för sin ljusblå pyjamas. De senaste åren har Biafra, vid sidan av ett tillfälligt musikaliskt samarbete med country-kufen Mojo Nixon, ägnat större delen av sin tid åt att ventilera sitt missnöje med ameri-

kansk inrikespolitik på ett antal hysteriska och ganska tröttsamma spoken word-skivor. Nu släpper han en liveskiva med sitt senaste projekt **The No WTO Combo**, ett engångsband sammansatt i samband med en protestaktion han organiserade i Seattle mot Världshandelsorganisationen. Den här gången har han tagit hjälp av bland andra medlemmar ur imploderade Seattle-sensationerna Nirvana och Soundgarden. Resultatet? 29 minuter av gamla och nya låtar, samt 15 minuter av Biafras "Us-vs.-Them"-svada. Särskilt mycket roligare än konvolutets utförliga information om allt ont som WTO står för blir det aldrig. "The Battle of Seattle" var en därech-då-upplevelse som tyvärr inte fungerar särskilt bra här och nu.

Dan Andersson

THE MOLE TRAIN

"Leftover Lullabies"

Dusty/Border

Den alternativa countrymusiken fortsätter att sprida sig i Sverige. Förutom skånska Ramblin' Records satsar nu den göteborgska skivbutiken Country Rock Specialisten på att ge ut musik på egna etiketten Dusty Records. Kvintetten **The Mole Train** kommer från trakterna kring Motala och spelar rapp country-rock som inte sällan känns väldigt inspirerad av tidigt 70-tal och storheter som Gram Parsons och Rolling Stones. Greppet känns dock skapligt eget och det stora antalet egentillverkade låtar är riktigt bra. Texterna framförs förstås på engelska, med känsla och närvaro, och det gör inget att sånginsatserna inte alltid är på topp. Men att grabbarna har tagit sig amerikanskklängande namn känns mer än färgigt. Anders Röby blir exempelvis Robbie Lee Pipe och Joakim Svensson PJ Sweeney.

Robert Lagerström

FRANCOISE HARDY

"Clair-Obscur"

Virgin

Egentligen borde man inte bli förvånad. Efter att ha skrivit sig in i rockhistorien under de senaste 35 åren, visade Iggy Pop redan på förra årets lägmålda *Avenue B* att även han kunde ta det lite lugnare. Ändå kan man inte låta bli att lyfta på ögonbrynen när han, i en duett med Francoise Hardy, croonar sig igenom en gammal evergreen från 30-talet, *I'll Be Seeing You*. Samarbetet med Iggy är långt ifrån det enda på Hardys senaste album, *Clair-Obscur*. Etienne Daho, Jacques Dutronc och den ännu ökande afrikanske sångaren OL bidrar samtliga med sina röster. Varningsklockorna ringer: "Oj, Oj! Duetter! Föredetting!". Visst, det är möjligt att *Clair-Obscur*, en samling nya låtar likväl som egna inspelningar av favoritlåtar från 30-talet och framåt, inte är lika fångslande som den charmerande och lättsamma chanteuse-pop Hardy

gav ut under 70-talet. Men det är å andra sidan på inget sätt en dålig skiva. Tvärtom är den mycket behaglig, lättlyssnad och kräver absolut inget av lyssnaren. Lite som att ha en egen pianobar hemma.

Dan Andersson

RICHARD ASHCROFT

"Alone With Everybody"

Hut/Virgin

Richard bytte ut Verve mot fru, barn och pedalsteel och spelade in ett soloalbum med årets tyngsta förväntningar. Bara sådär. Och jag såg fram emot att hylla den engelska popbranchens snyggaste familjefar. Han är till och med snygg när han döper sin son till Sonny. Sonny? Men efter en intensiv vecka med *Alone With Everybody*, förgäves letandes efter en *Bittersweet Symphony*, ger jag upp. Passionen saknas och jag tror att det är kärlekens fel. Han får gärna sjunga att han vill bränna alla pengar på Kate men det säger ju inte mig någonting. Richard är för lycklig. Alla hans drömmar går i uppfyllelse och det blir ju som ni vet ganska tråkigt då.

Ebba von Sydow

MATS GUSTAFSSON/INEBRIGT HÅKER

FLATEN/PAAL NILSSEN-LOVE

"The Thing"

Crazy Wisdom/Universal

Saxofonisten Mats Gustafsson går från klarhet till klarhet. Här, tillsammans med Flaten (bas) och Nilssen-Love (trummor), hyllar han Don Cherry i några av dennes låtar bredvid ett par originalkompositioner. Det är frijazz som bäst, fritt i uttryck men inte fritt från form och struktur, och brutalt expressionistiskt med ett inre ljus. Musiken är som en exploderande supernova, ensemblespelat sitter som superklister, drivet är totalt oemotståndligt – Paal Nilssen-Love är fullkomligt monstruös bakom trummorna! Crazy Wisdoms lovande utgivningsplan kunde knappast börjat på ett bättre och mer övertygande sätt.

Peter Sjöblom

CAROLINE'S SPINE

"Attention Please"

Hollywood/Edel

Saknar du glöden hos dagens Pearl Jam eller känslan och intensiteten som gamla R.E.M. och Live en gång hade, då kommer amerikanerna i Caroline's Spine att framstå som en lottovinst. Sångaren Jimmy Newquists stämma slår ovanståendes med hästlängder, jag har sällan fastnat för ett bands låtar på ett så påtagligt sätt – drivet, harmonierna och dynamiken, allt sitter där. Låtarna biter sig fast som tejp i skrevet, man skriker, vrider sig och försöker dra bort det. Bandets melodiska grungemusik får mig att minnas Pearl Jams spelning på Roskilde 1992. Caroline's Spine är helt enkelt retro-grunge i världsklass.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER

"The Family Values Tour 1999"

Lawless/Geffen/Universal

The Family Values Tour är ett evenemang som stavas Big Business, helt enligt amerikansk modell. Men folk med smak för den tyngre rockskolan rynkar antagligen inte på näsan när namn som Limp Bizkit, Korn, Primus och Filter medverkar. Det finns även ett syfte inbakat, med ökad eftertanke till familjevärderingar och faror man inte bör utsätta barn för, som att ha vapen i sitt hem. Utöver ovan nämnda storheter finns även artister som avviker, men Method Man och The Crystal Method är alltför ensamma och medverkar bara med en låt var (Limp Bizkit har fyra) så det känns som att hårdrocken får vistas väl ostört i finrummet. Stort plus även till Stains *Outside* som är en underbar akustisk avslutning på skivan.

Niklas Simonsson

SLYBOOTS

"Warriors On the Sly"

Recordings Under Construction

"Retrofuturistisk musik" och "elektronika med hiphop-attityd" är epitet som bolaget själva ger södermalmska duon Slyboots, och visst ligger det nånting i åtminstone det första uttalandet. Musiken genererar bilder. Människolösa storstadsgator och en vindstilla, väderbefriad omgivning i strama grå toner. Trots att det är rätt så fankigt ibland tänker jag noll rörelse. Jag är en passagerare som beskådar en stationär och avvaktande civilisation, beräkande på något sätt. Musiken är kallt konstaterande, den berör utan att väcka några känslor. Lite skrämmande faktiskt.

Gary Andersson

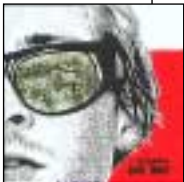
THE WALKABOUTS

"Train Leaves at Eight"

Glitterhouse/Amigo

Sex år efter coverplattan *Satisfied Mind* kommer ett slags uppföljare, denna gång har Walkabouts rest genom Europa för att hitta låtar istället för Amerika. Bredden är slående, från Mikis Theodorakis till Solex, från Jacques Brel till Deus, från Stina Nordenstam till Neu!. Däremellan spanska, italienska och slovenska låtskrivare som är okända här. Gemensamt för de översatta tolkningarna är att bandet i sedvanlig stil hittar nya aspekter av låtarna. Vissa slår direkt (*People Such as These* av Brel), andra dröjer, letar, lockar... För varje platta vinner Walkabouts mer mark i sin osynliga republik. De tolkar traditioner men spinner samtidigt sin egen, mer precis för varje skiva. Det är svårt att jämföra *Train Leaves at Eight* med gruppens andra plattor; den lever på sina egna villkor, andaktsfull och inbjudande. Ännu ett steg för Walkabouts, ännu en kittling för lyssnaren.

Peter Sjöblom

Album

JIMI TENOR "Out of Nowhere"

Warp/Border

Vad nu? Har den gamle finnen tappat greppet? Hans tredje album på Warp liknar inget han gjort tidigare. Han experimenterar friskt med en stor symfoniorkester som tyvärr inte verkar begripa vad han menar. Helt utan riktning blandar han alla stilar och det verkar bara gå ut på en sak: att vara komplicerad. Om *Intervention* och *Organism* var storslagen och skruvad pop-jazztechno, så är det här nya alstret snarare ett enda stort manifest över Jimi Tenors Zappa-komplex. Jag har inte begripit det tidigare, men nu är det ingen tvekan längre. Han är galen.

Pigge Larsson

STAFFAN MOSSENMARK "Injection"

Slask

Mossenmark är något så ovanligt som en kompositör som nått en liten bit utanför de snäva publikkretsarna för modern konstmusik. Kanske för att hans val av instrumentering ibland varit av det smått spektakulära slaget som glassbilar, äggklockor och Harley Davidson-motorcyklar. På *Injection*, som är första fullängdsexemplet på Mossenmarks musik, spelar blockflöjtisten Dan Laurin och improvisationsgruppen Surge två verk, *Acts* och *No Mercy*. Genomgående för dem alla är lugnet. Fast spegelblänket splittras av ett par oroliga, väl-placerade utbrott. Mossenmark har en suverän känsla för musikalisk dramaturgi; även om det ibland blir lite känslomässigt stelt.

Peter Sjöblom

NASUM "Human 2.0"

Relapse/House of Kicks/MNW

Skivbolaget Relapse verkar vara den mest brutala metallens frälsare just nu. Nasum är ett smatterband utrustat med atombomber. Tankarna går till grindcore-pionjärerna Napalm Death och tidiga Carcass. Nasum uttrycker sig med en sådan passion och inlevelse att allting låter vrålfräsch. Det är nog väldigt få som kör hela plattan rakt igenom utan att krokna, så intensivt är det. Alla borde lira i ett band som Nasum, det skulle rensa bort all frustration som leder till elände.

Johnny Jantunen

DIVERSE ARTISTER

"Real Ibiza 3 – Chilling You Softly"
React/Goldhead

Atmosfäriskt är ledordet för dessa samlingar som nu är inne på tredje varvet. Att Nightmares on Wax, Chris Coco och A Man Called Adam finns med igen kan väl inte överraska någon och att avslappningen i rummet blir total med titlar som *Ocean Air* och *Inside My Mind* är också ett säkert tips. Bäst är *Instant Love* med Mellow, *Cold Water Music* med Aim och *When In Spain* med Trumpet Man vs

Cotton Belly. Att bli smekt medhårs med stora borsten kan vara väldigt skönt ibland...

Gary Andersson

DEFTONES "White Pony"

Maverick/Warner

Efter nästan tre års väntan är uppföljaren till 1900-talets bästa skiva *Around the Fur* här. Och det fantastiska är att Deftones mycket väl kan ha gjort 2000-talets bästa platta. Man har producerat själva tillsammans med Terry Date som även gjort deras tidigare alster. Den som redan hört Deftones kommer att känna igen sig även om bandet utvecklats och låter mer självklara. Musiken är aggressiv, melodiös och suggestiv med ett otroligt flyt, medan Chino Moreno låter sårbar och förbannad om vartannat. Jag förstår sällan hans surrealistiska texter och hör inte alltid vad han sjunger, men det känns definitivt som om han förmedlar något viktigt. Det finns egentligen ingen anledning att skriva mer om plattan, om du förstår ditt eget bästa köper du den snarast.

Daniel Severinsson

BRASSY "Got it Made"

Wiiija/Playground

Brassy har tryckt in punk i ena örat och hip-hop i det andra, *Got it Made* är en mutation av modern blues någonstans mellan Jon Spencer – sångerskan Muffin är Jons syster – och allt annat en whitetrash-brud konsumerar. Kvartetten har sitt säte i Manchester och deras sylvassa mix av stilar är ett långfinger åt alla Oasis-kopior som finns där. Brassy gör musik som får mig att för första gången på länge vilja skruva volymreglaget till 11, öppna fönstret och hängandes i knäveckan skrika till refrängen i *You Got it*, skaka huvud till *No Competition*, skaka ändå mera huvud till bil-åkarpunken i *Nervous*. Den musikaliska formeln är ofta variationer på samma tema och *Got it Made* är drygt 40 minuters konsumtionsmusik, men jag tänker vårda den ömt i sommar.

Björn Magnusson

MARK KOZELEK "Rock'n'roll Singer"

Badman/Border

Egentligen är detta en liten skiva. Fyra covers och tre egna låtar inspelade i en kompis sovrum. Den behöver inte ta mycket plats fast oj, det gör den. När Mark sjunger att han drömer att hon ska hålla honom och aldrig mer släppa. När han hatar hennes steg utanför dörren för att han aldrig får se henne mer. Då är det så ofattbart stort. Sparsamt, lågmält och akustiskt men mest fantastiskt vackert. Han är instängd, plågad och evigt ensam och man förstår. Näst efter Bob G har Mark den finaste levande rösten men framförallt en röst med massor att säga. Musik att hålla hårt i.

Ebba von Sydow

BELLE & SEBASTIAN FOLD YOUR HANDS, YOU WALK LIKE A PEASANT

Skotska Belle and Sebastians fjärde album. Här vidareutvecklar de sin förmåga att skriva bedrägligt naiva poplåtar och sedan klä dem i en orkestrering som för tankarna till vitt skilda inspirationskällor som Nick Drake och tidiga Velvet Underground. Resultatet blir en slitstark kombination av söta, omedelbara popmelodier, poetiska texter och begåvade och ibland rent av storslagna arrangemang.

jeepster playground

SAINT ETIENNE SOUND OF WATER

Ända sedan skivdebuten 1991 har det funnits två huvudlinjer i Saint Etiennes musik: viljan att experimentera och en osviklig popkänsla. På nya albumet bejakar de båda sidor. Med bländande poplåtar i spännande arrangemang och en pådrivande motorisk puls som resultat. Här finns bidrag från tyska post-rock-techno-neukrautrock-pionjärerna To Rococco Rot, bitterljuva stråk- och blåsarr av Sean O'Hagan och snygga gitarrinpass från Jez Williams.

playground

ROCKET 95.3 FM

THE ROCK HOME OF STOCKHOLM

Radio, artist interviews and concert webcast all in Real Audio
www.rocket.fm

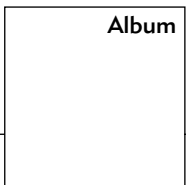
Annonsera i Groove!

Ring 031-833 855

Gary Andersson

7" - 12" - LP - CD - IMPORT

DILATED PEOPLES

"The Platform"

Capitol/EMI

Svängat finns där, battle rhymesen och gäst-artisterna också, och ändå lyfter det inte riktigt för tajta Dilated Peoples. Evidence, DJ Babu och Iriscience gör stark hiphop som tränger sig på och som växer för varje lyssning – missförstå mig rätt, jag diggar dem kraftigt – men jag saknar något. Låtarna tragglar på i samma gamla spår hela tiden, jag saknar omväxling. Hög lägstanivå brukar det väl heta. Jag kräver mer än så.

Gary Andersson

AVROCAR

"Cinematography"

Earworm/Border

Titeln på skivan fungerar som en indikation på innehållet. För det påminner onekligen om ett soundtrack. Ett oroväckande dystert men väldigt vackert soundtrack. Om Bladerunner hade varit ett modernt relationsdrama så hade den här musiken med sin ensligt melan-koliska lågmäldhet och lo-tech-prägel varit perfekt. Jag föreställer mig att en korsning mellan Tangerine Dream och Suicide hade låtit så här någon gång under tidigt 80-tal. Outsägligt sorgset men oerhört vackert.

Johannes Giotas

BELLE AND SEBASTIAN

"Fold Your Hands Child,
You Walk Like A Peasant"
Jeepster/Playground

Efter tre strålände kalas är vi bjudna igen. Med skräckblandad förtjusning ser vi oss omkring, lyssnar, känner efter och – känner oss som hemma. Belle är här, Sebastian också och de har inte vuxit en millimeter sedan sist. Orörda och så barnsligt söta som vi minns dem. Sommarfest med mjuka kakor och saft. Kom som du är. Ta med en vän för detta är varken obegripligt eller underjordiskt. Singeln *Legal Man* pekade i ny riktning men konceptet på Belle and Sebastians fjärde album är detsamma som tidigare. Stuart Murdoch delar med sig av sina plågsamt personliga texter och oslagbart smarta melodier. Tyvärr har den obotligt snälle Stuart lämnat plats åt de övriga i bandet. De tre låtar Stuart inte småler bakom sticker som fula, grova flisor. Stevie Jackson bidrar med kantiga *The Wrong Girl* som låter mer dansk än skotsk, Isobel med morgontrötta *Beyond the Sunrise* och Sarah debuterar som låtskrivare med påfrestande *Waiting For the Moon to Rise*. Jag vill ha Stuart. Låt honom regera och ge honom allt; ensamma trumpet, pianon över stilla, mörka sjöar och svindyr stråkar. För mer än ofta blixtrar det till på *Fold Your Hands...*, det är alltid Stuarts verk och det räcker för att göra detta till en bra skiva. Lyssna på *Don't Leave the Light On Baby*

Pigge Larsson

och du förstår. Och *Woman's Realm*, ren, ljus-blå soul som får dig att skratta när allt går åt helvete. Med en planlös sommar framför mig har jag inte någonsin hört något vackrare än *There's Too Much Love*. Belle and Sebastian bjuder med andra ord på ännu ett fantastiskt kalas. Jag hade kanske velat gå på temafest men det spelar faktiskt ingen roll.

Ebba von Sydow

ANTI POP CONSORTIUM

"Tragic Epilogue"

75 Ark/MNW

Från New York strömmar flippade minimalistiska beats som rör om som Black tar i hjärnan. Sprungen ur spoken-word traditionen levererar Priest, M. Sayyid och Beans tillsammans med producenten E. Blaze abstrakta off beat-rhymes där närmaste grannen heter Kool Keith. *Tragic Epilogue* är underground-hiphop i sin allra mest svårsmälta form men när APC öppnat ens sinnet är belöningen stor. Bäst är de kanske ändå när de inte är fullt lika oinställsamma som i *What Am I* där de delar micken med Pharoah Monch.

Björn Magnusson

THE FACER

"Final Exit (Dissociate/Expose Yourself)"
Stockholm Records

Poul Perris var en fungerande Iggymaskin på scen men ett menlöst debutalbum såg till att han snubblade. På andra albumet har de sparkat hål i blanka studioväggar. Ändå har jag extremt svårt att ta till mig det nya Facer vars ljudbild är hårdare och innehåller säkert både skönt och hungrikt sväng med allt vad det innebär (?). Trots det känns det mer som ett misslyckat andra försök än utveckling. Poul och Fredrik Fagerlund skrattade när jag frågade om favoritlåtar med Faces. De hade aldrig fått frågan förut. Men frågan är viktig. För Facers uppdrag är att stjäla från förr och packa om i prassligt karamellpapper till en ny publik. Märk väl att idioter lånar och Facer stjälar. Men så här ska det inte låta. När det är totalt nerv- och charmlöst vill jag stänga av efter 16 sekunder. Facer blir inget annat än en suddig, störande skugga av sina hjältar. Det skulle väl aldrig falla dig in att lägga på Facer när så många andra har gjort det mycket bättre? Jag menar det.

Ebba von Sydow

TITAN

"Elevator"

Virgin

Nu kommer Mexicos svar på Fatboy Slim. Big beat och latinosväng uppblandat med lite barretamusik, fast absolut inte lika aggressivt som den tjocke – snarare lamt. De tre slyng-larna i Titan borde sluta försöka vara coola och istället lägga ner mer tid på att göra dels något nytt, dels något som svänger.

THE ALMIGHTY

"The Almighty"

Sanctuary/Playground

Biker- och sleaze-rockarna fick i slutet av 80-talet nya gunstliga i den härfige Ricky Warwicks band The Almighty som bjöd på taterad rock'n'roll med tuff yta. Bandets välspelade sleaze-rock blandades med diverse punkinflenser. Live var Almighty alltid en trevlig tillställning, vilket spelningen i ösregnet på Roskilde 1991 visade prov på. Efter två bra partypåttor försökte bandet hänga på både grunge- och aggro-vägen, med ett tveklagt resultat. På den senare visade även Ricky upp sitt nya jag genom att anlägga Phil Anselmo-stubb. Tyvärr var plattorna rena bottenappen, låtarna hade försvunnit och endast attityden blev kvar. Därför känns nya ganska okej, tillbaka är både Stumpy (trummor) och Floyd London (bas) från original-sättningen. Rickys förmåga att skriva melodiska rocklåtar med "hookar" tillsammans med rivig rock'n'roll har oftast tilltalat mig. Här finns känslan fortfarande kvar, även om aggro-stilen lurar i bakgrunden. Låtar som *Alright* eller *For Fuck's Sake* är riktigt bra. Tyvärr fastnar ändå flertalet på vägen mot referansen och låtarna känns lite mesiga. Men det är klart, dyker chansen upp att få se dem live igen missar jag det knappast.

Thomas Olsson

TEDDYBEARS STHLM

"Rock'n'roll Highschool"

MVG/MNW

"I'm a punkrocker yes I am". Not. Teddybears STHLM är lika mycket punk och rock som bandet i TV-reklamen som sjunger "Living is easy". Ta lite hiphop, reggae, punk och rock och stoppa in i en dator. Lägg till lite köpt streetfeeling. Ut kommer *Rock'n'roll Highschool*, en perfekt mix av modern musik för moderna ungdomar i acnekläder. Bandet har humor, är lagom ironiska och alldeles för intelligenta för sitt eget bästa. Mycket hjärna, lite kula. Blippandet från singeln *Ahead of My Time* återanvänds i nästan varenda låt och blir lätt påfrestande i längden. Men så kommer låt nummer tio, *Yours to Keep*, med bedärande sång av Paola från Moder Jord Allstars och då minns man Kim Wilde à la *Cambodia/Kids in America* och smälter lite. All musik behöver inte ha själ. Man kan komma långt med ett snyggt koncept och glada melodier som är sköna att dansa till. Kolla bara på Britney Spears. Det som är extra bra med *Rock'n'roll Highschool* är att den förmodligen går hem lika bra på hotell Carlia i Uddevalla som på en reklambyråfest i Stockholm. Att bygga broar mellan människor är alltid behjärtansvärt.

Karin Lindkvist

DIVERSE ARTISTER

"Vi håller inte käften"

Birdnest/Ägg Tapes & Records/MRN/MNW

En skiva till minnet av John Hron. Han som bragdes om livet av ett gäng rädda och rygg-radslösa kryp i Kode 1995. Här kommer samlingen där pengarna går till John Hron-stiftelsen och innehållet är av varierande kvalitet. Här trängs Sator, Looptroop, Hellacopters och Latin Kings med Petter, Sahara Hotnights, Charta 77, Troublemakers, Thåström, Stefan Sundström & Johan Johansson, Eak, Hardcore Superstar och Hammerhill Click. Några av artisterna bidrar med utgivet material. Psycore gör en gungig version av discodängan *Push it*. Clawfinger bidrar med tidigare utgivna *Braindead*. Musikaliskt utmärker sig punkbandet Kinetics med låten *Cut Up*, Looptroop, och Hammerhill Click. Det känns som om musiken i sig inte är så viktig i detta sammanhang. Att delta är viktigare än att prestera. Vilka jag däremot saknar är Refused, men framför allt Lok. Denna skiva borde annars vara ett självklart köp. För att citera Dogge och kompani i *Krossa rasismen*: "Vi är många, vi är starka..."

Per Lundberg

APPLIANCE

"Six Modular Pieces"

Mute/Playground

Engelska Appliance överraskade förra året med en trespårs-singel med fantastiska låten *Spies of Rota*. Det var kärlek till gamla skruvade syntar och förbluffande melodier som utmärkte. Fullängdaren bjuder på samma recept och det monotona är det jag gillar bäst. Det låter ungefär likadant hela tiden men ändå lyckas de med musikens ganska lågmälda framtoning, det är något okomplimentat och skönt över Appliance. Spacemen 3 tänker jag på, det minimala sammankopplat med melankoli och tack och lov utan tokiga infall.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"Re:Orient Club"

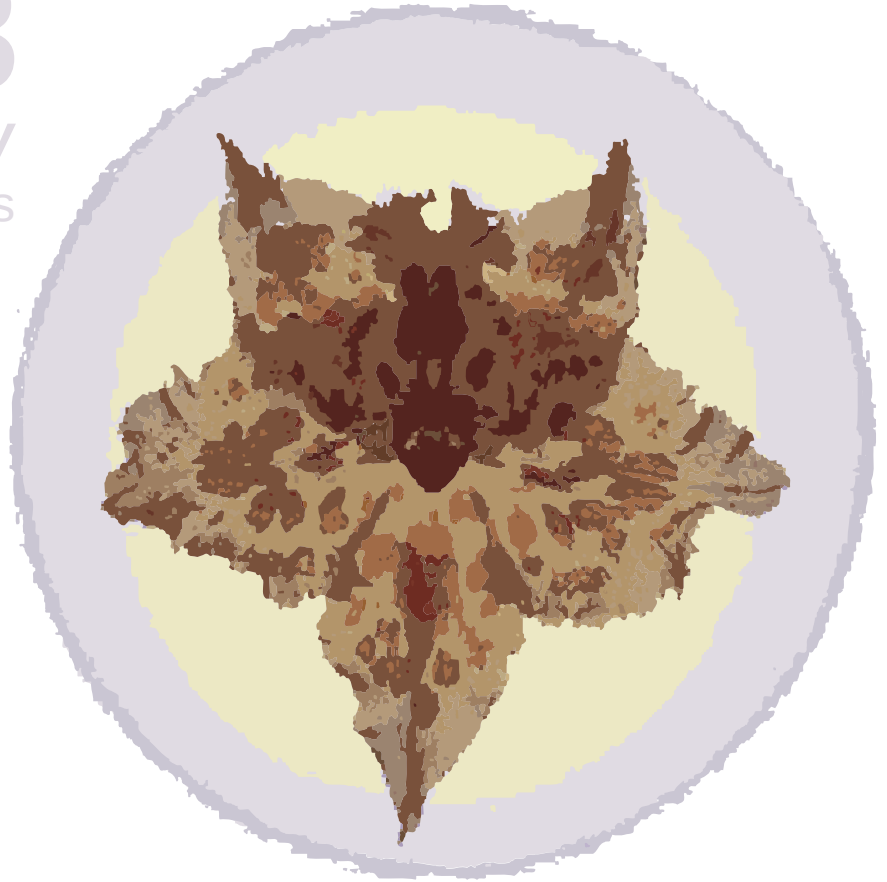
Amigo

Folk som driver klubben Re:Orient och butiken multikulti i Stockholm har satt ihop en CD med femton spår bestående av frisk och dansvänlig rai, turkpop, bhanga och Asian underground. De orientaliska tongångarna i Ali Hassan Kubans *Habibi* är lockande, Bally Sagoo blandar tunga rytmer och rap med soukkänsla på *Choli Ke Peeche* och Taz presterar skönt sväng i *Gwandiya*. Coolast är ändå T.J. Rehmi med tryckaren *Who Killed Bhanga?*. Worldmusiken är på väg att bli stor även i Sverige. Till slut.

Gary Andersson

Real Ibiza 3

Chilling you softly
24 Balaeric chillout moods & grooves

Real Ibiza 1

Real Ibiza 1

Besök Real Ibiza Lounge i Stockholm och Visby under juli

goldhead music

goldhead@nextstop.se